

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

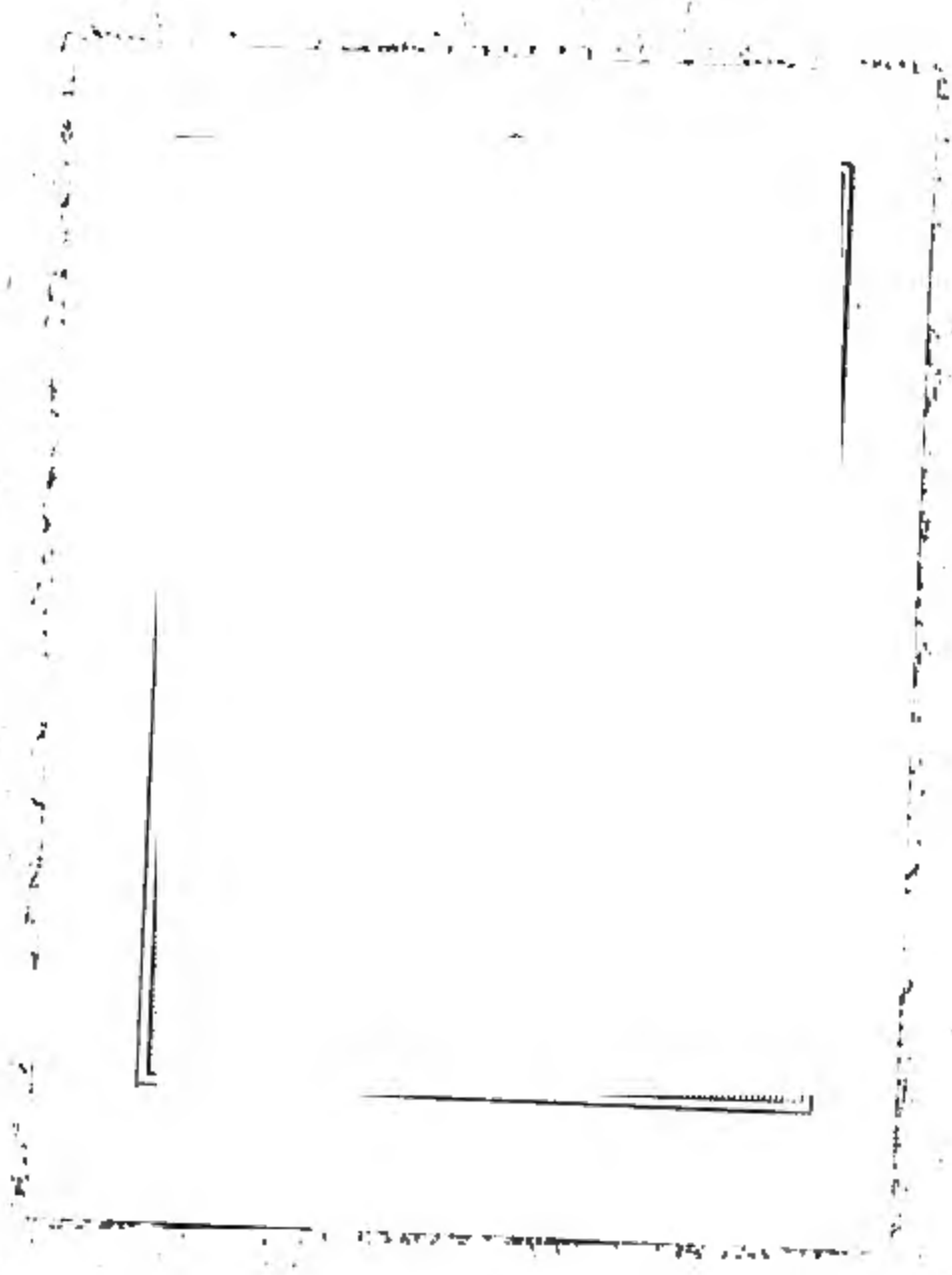
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

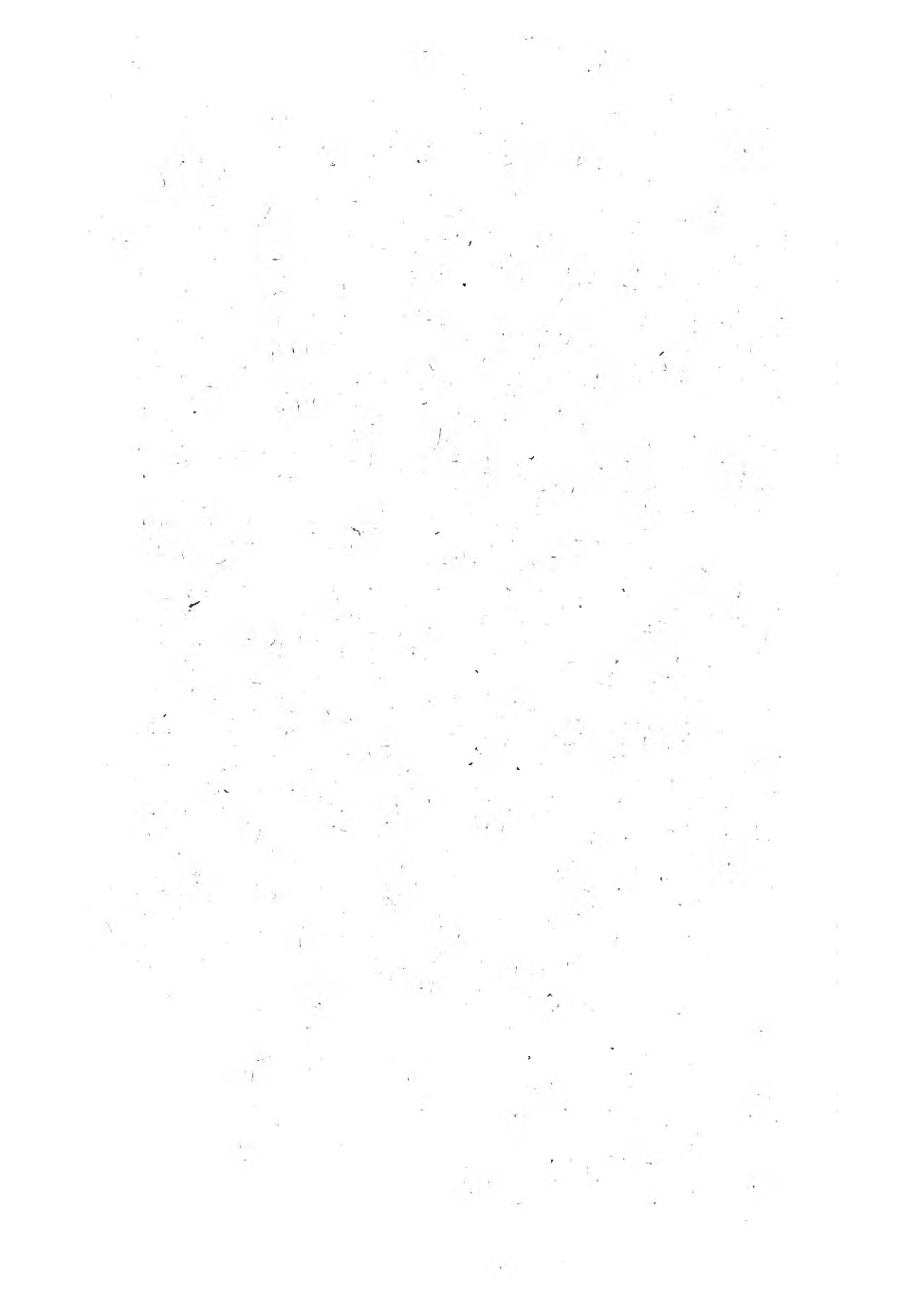
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Solonis elocutio

quatenus pendeat ab exemplo Homeri.

Accedit index Soloneus.

Scriptit
Nicolaus Riedy.

Pars prior.

PROGRAMM

DES
K. WILHELMS-GYMNASIUMS IN MÜNCHEN
FÜR DAS
SCHULJAHR 1902/1903.

MÜNCHEN 1903.
DRUCK VON H. KUTZNER, FRAUENSTRASSE 20.

888
S40
R5

Corrigenda:

pag. 1 lin. 20: habui ex testimoniis.

" 2 " 22: invenerit.

" 2 " 23: composuerit.

" 2 adn. 2: τήν.

" 5 lin. 7: insit.

" 10 " 14: Ionas.

" 10 " 33: Ionum.

pag. 11 lin. 9: &μ'.

" 12 " 25: τόπος.

" 13 " 1: propius.

" 13 " 6: ὁργισθεῖσα θεῶν.

" 13 " 16: Οὐλομένης.

" 13 " 28 et 29: δεῦρ'.

" 13 " 35: in hoc.

Greek
Hermann
3-17-27
14504

«Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ἥ μέλλει σχήσιν, χρήματος ἀρχομένου.»

Sol. fr. 13,65 sq.

9-27-27 P.H.

Solonis Execestidis filii nobilitatem, iustitiam, humanitatem, amorem patriae, consilium in civitate sananda et administranda, ingenii acumen in legibus ferendis, denique totam indolem vere regiam si animo volutaveris, facere non poteris, quin summum virum, si aliquem Atheniensium, regis nomine dignissimum iudices, etsi ipse qua erat animi modestia et continentia, regis titulum in libera re publica noluit sibi vindicare¹⁾. Nam si suo iure Plato in quinto de re publica libro statuit eas civitates optime regi, in quibus aut sapientissimi viri, quos Graeci φιλοσόφους vocant, gubernacula teneant rei publicae, aut gubernatores iidem sint sapientissimi²⁾, merito Codri subolis inclutissimum insignibus regiis dignissimum existimabimus. Pluris autem est, opinor, dignum putari summa laude apud posteros omnis aetatis quam ipsum summo honore frui apud aequales. Quodsi undique congerere velim huius immortalis viri laudes, quibus illum et iurisconsulti et politici et historici et scriptores historiae litterarum extulerunt, haud scio an unius arcto libelli volumine id conficere non possim; satis igitur habui, ex testimoniis, quibus virtutes eius praedicantur, unum promere ex auctore illo minime panegyrico, sed Attico sale et suae aetatis et priorum temporum insignes homines largiter perfundente. Cuius iudicium eo plus valet, quod Solonem non modo intactum vituperatione et crimine liberum obiter memoravit, sed summa quadam extulit laude. Etenim Samosatensis sophista in dialogi elegantissimi, qui inscribitur Scytha seu hospes (Σκύθης ἢ πρόξενος), capite septimo Toxarim Anacharsidi Scytharum principi, qui cognoscendae Graecorum doctrinae

¹⁾ Plut. Sol. c. 14.

²⁾ Aurea vox Platonis haec est (Rep. V, p. 473 C): 'Εάν μή ἦ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφῇ τῷ γνησίῳ τε καὶ ἱκανῶς καὶ τοῦτο εἰς ταῦτόν ξυμπέσῃ, δυνάμεις τε πολιτικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ . . ., οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα ταῖς πόλεσιν.

causa Athenas profectus esse narratur, adeo commendantem et col-
laudantem facit Solonem, ut dicat eum viso Solone iam omnia
vidisse; illo enim Athenas, illo totam contineri Graeciam, illum esse
regulam normamque Graecorum, illum Atticae exemplar sapientiae¹⁾.

Quamquam legistatores et rei publicae rectores aliae quoque
civitates genuere si non permultos, tamen non ita paucos, qui
Solonem vel aequaverint vel etiam quodammodo vicerint: at in eo
unicus hic exstitit, quod idem a prima adulescentia ad summam
usque senectutem Musarum sacerdos posito austero iudicis vultu
demptaque supercilio nube Castaliae aquae perennes haustus sibi
sumpsit. Qua in re eum putes Ascraei poëtae inprimis vestigiis
institisse, quippe qui unus omnium maxime miscuerit utile dulci;
putes eum Tyrtaei, qui carminum ardore res Spartiatarum labefac-
tatas composuit, exemplum esse secutum — neque vero desunt,
quibus haec demonstrare possis, id quod in extremo libello docturus
sum —: sed ut aliis ad unum omnibus poëtis, ita huic quoque
facem praetulisse parentem vatum Graecorum, videlicet Homerum,
cum per se ipsum veri simillimum est — Homerus enim teste
Platone magister totius Graeciae perhibetur²⁾ — tum ex reliquiis
Musae Soloneae annorum seriei et fugae temporum superstitibus
luculenter comprobari posse mihi persuasi. Sane leges, quibus
optime res Atheniensium regerentur, suoapte ingenio invenit inven-
tasque composuit Solon: poëseos leges mutuatus est ab Homero,
cuius ex uberrima mensa frustula³⁾ se collegisse omnes fere Grae-
corum poëtae tacito concedunt, libere professus est Aeschylus gra-
vissimus tragicorum. Sed hoc non ita est intellegendum,
ut ipsas res, fabulas, sententiarum maximam partem
Homerus ei dotem dederit, sed ut Solon seu sciens sive
inscius cogitationes quasdam, enuntiata, locutiones,
verborum coniunctiones, denique singula vocabula
illius in suum converterit usum. Nam cum causae civiles
disceptandae et rixae inter cives componendae tempore ac materie
maxime abhorrebant a Troici cycli certaminibus heroicis, tum ipse
Solon mythorum, quos Graecia fabulosa procreavit, se minime
amantem esse testatur in exiguo, sed insigni fragmento (29 Bgk.)

‘πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί’.

¹⁾ Lucian. Scyth. c. 7 (I. t. p. 408 C. Jacobitz): ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρακας
ἤδη Σόλωνα ἰδών, τοῦτο αἰ’ Ἀθῆναι, τοῦτο ἡ Ἑλλάς . . . οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς
κανὼν, τοῦτο δαίγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς.

²⁾ Ὅμηρος πεπαίδευκε τὴν Ἑλλάδα. Plat. rep. 606 E.

³⁾ τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δαίπνων Athen. 347 e.

Quod quidem dictum et Stagiritae admodum probatum esse videmus, apud quem in exordio summae eius philosophiae iam in proverbium abiit (Arist. Metaph. I. 2 p. 983 a), et Platoni eius magistro placuisse consentaneum est, quippe quem et ipsum veritatis studiosissimum inanum vatum taederet mendaciorum. Non est igitur, quod miremur, si divinus ille philosophus Critiae persona utens gloriam Solonis pacem et ordinem civilem suadentis, discordiam et bella dissuadentis vel laudi Homeri et Hesiodi praeposuit; conferas insignem hunc Timaei dialogi locum (p. 21 CD), quem Christius in historia litterarum Graecarum (³ p. 129 adnot. 2) attulit¹⁾: 'et ceteris rebus sapientissimum fuisse Solonem et in arte poëtica omnium vatum generosissimum; quin etiam se putare neque Hesiodum neque Homerum neque alium ullum poëtam clariorem umquam fuisse illo'.

Recte Plato quidem, praesertim qui Maeoniae Camenae bellicosi furoris plenissimae in libris de re publica²⁾ — ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ opinor — valedixerit et adulescentes a bellicis studiis ad pia humanitatis praecepta revocaverit: nos tamen poëtarum carmina non solum e sententiarum et morum gravitate aut probitate metiemur, sed etiam ex libero ingenii ardore et afflatu vere divino. Sed, unde abiimus, ut redeamus, legislatorem Solonem docuisse Graeciam patet, poëtam Codriden carminum leges a principe poëtarum accepisse et mihi ipse persuasi et aliis me persuasurum confido.

Ceterum minime me fugit permultas formulas locutionesque (velut ἀγλαὰ τέχνα, ἄλλοτε ἄλλος, μώνυχες ἵπποι), quibus Solonem, exemplum Homeri secutum, usum esse docebimus, ab ipso Homero non esse inventas, sed a vetustioribus vatibus factas et accommodatas esse easque pariter aliorum quoque epicorum poëtarum fuisse communes. Rectius igitur saepenumero statuas non Homericam dictionem, sed epicam poëtae Atheniensi exemplo fuisse. Verum cum Homeri carmina (praeter Hesiodi) et potentissimus et paene unicus fons epicae elocutionis sint habenda, epicum stilum et Homericum plerumque eundem dicere cuivis licebit. Quamquam ubi manifestae apparebunt formulae epici sermonis, eas singulas praedicare non intermittemus in conspectu (cf. cap. VI.).

¹⁾ 'τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ τὴν ποίησιν αὐτῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθερώτατον . . . κατὰ γ' ἐμὴν δόξαν οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Ὅμηρος οὔτε ἄλλος οὔδεις ποιητῆς ἐδόκιμώτερος ἐγένετο ἢν ποτ' αὐτοῦ'. — Aliis autem locis Homerus est Platoni θεϊότατος τε καὶ σοφώτατος ποιητῆς (Alc. II. p. 147 D) vel ἄριστος καὶ θεϊότατος τῶν ποιητῶν (Io p. 530 B).

²⁾ Plat. rep. 606 E, 607 A (vide Christ LG³ p. 423).

Quanti autem ipse Solon Homeri poëmata fecerit, vel inde apparet, quod ea teste Diogene Laertio (I, 57) Panathenaeis quinto quoque anno publice per rhapsodos recitanda curavit. Χάρις χάριν τίχεται Graecorum proverbio: grati Athenienses carmina summi civis Apaturiiis a pueris recitari praemiis propositis iusserunt (Plat. Tim. p. 21 B).

Dicam igitur primo capite de indiciis et vestigiis imitationis Homeri, altero de locis ad verbum ab Homero depromptis, tertio de locis paulum ab Homeri exemplo discrepantibus, quarto de locis aliquanto plus ab Homericis differentibus deque imitationibus levioris momenti, quinto de singularibus vocabulis utriusque poëtae propriis, sexto afferam conspectum elocutionum Solonis tractatarum et summam capitum priorum II.—V., septimo disseram, quatenus sermo Soloneus ultra epicum progressus sit <addita sunt prosodiaca quaedam>, octavo de vocabulis Solonis non Homericis, nono, quibus fontibus Solon praeterea sit usus.

Cap. I.

De indiciis et vestigiis imitationis Homeri.

Recte Tullius nos monet in primo de officiis libro (c. 2 extr.): 'omnis quae ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci, ut intellegatur, quid sit id, de quo disputetur'. Priusquam igitur accingimur ad persolvendum quod nobis proposuimus, deliberandum erit et statuendum, quae sit vis ac notio imitationis, quam late pateat, quibus denique finibus circumscribatur. Sed hoc specie quam re facilius esse quis non videt? Nimirum cum tria vel plura vocabula in eadem versus sede apud utrumque poëtam, Homerum ac Solonem, recurrunt, hanc esse imitationem quivis facillime concedat; sed sunt res quaedam eaeque haud rarae, quae utrum imitationes vocandae sint necne, iure dubites: quibus in locis verendum, ne audacius iudicando nimium iuris nobis arrogemus. Atqui hoc ipsum liberum et effrenatum arbitrium ut in omni genere scientiae vitandum est, ita in hoc opusculo, quantum in nobis erit, procul amoveamus. Circumspicienda igitur sunt certa quaedam indicia, quibus utamur, ut e rudi indigestaque congerie exemplorum ea caute eligamus, quibus possit luculenter demonstrari

poëtae Atheniensi carmina componenti versus Homéricos¹⁾ seu consulto seu non cogitate esse obversatos.

Ac primum quidem et simplicissimum genus imitationis est, quod modo supra memoravimus, si eadem formae trium vel plurium vocabulorum in eadem versuum sede a recentiore usurpantur poëta. Quod raro accidere in carminibus eius (vatis), cui quidem aliquantum propriae indolis innatique ingenii inest, qualem esse Solonem nemo infitiabitur, in propatulo est. Nam multo saepius evenit, ut binae voces seu nomina seu verba iterentur idque in paribus et insignibus versuum partibus, in exordiis videlicet aut in clausulis; id quod imitatione ortum esse nemo non intellegit. Quid enim? quilibet homo Graecus non illitteratus, imprimis Atheniensis, qui summi poëtae carmina aut tota aut maximam partem memoria tenebat, cum ipse ad poëmata pangenda procedebat, splendidum initium aut vocalem clausulam captare solebat, quod acutissime audiebat: neque melius quicquam illa aetate proferre poterat quam formulas ab Homero sacratas; quin etiam nonnullas menti ita mandaverat, ut sponte ei vel necopinanti praesto essent. Interdum autem de industria δμυρῖζειν studebat, ut suavi sono notorum versiculorum audientium animos permulceret. Clausulae igitur non minus quam exordia versuum vestigia produnt imitatoris, quippe quae maxime in memoria et poëtae et audientium inhaeserint. Qua in re id potissimum spectandum censeo, ne bina illa vocabula tritissima et usitatissima sermonis vulgaris sint, sed habeant aliquid ponderis et momenti. Velut αἶψα γάρ (fr. 2,3) in primo versu ad Homerum referri posse affirmaverim, sed particulas οὐ γάρ (fr. 4,9, item N 89, 714 etc.) in prima sede positas esse fortuitum existimem. Similiter ὄνητος ἀνὴρ pariter occurrit apud Homerum (π 196) ac Solonem (fr. 13,26): sed hoc casu factum esse persuasum habemus. Dixerit autem aliquis idem cadere in ἄνδρα ἕκαστον, quod exstat in fr. 42,1: trita enim esse ista vocabula; at hoc aliter se habet: hiatus enim ante pronomen ἕκαστος observatus, qui in locum digammi HomERICI (ἰέκαστος) successit, satis prodit vestigia imitatoris. Igitur etiam ex usu priscarum linguae formarum, quas aemulatoris aetas dudum abolevit, noscitur imitatio.

Aliquanto difficilius erit docere, quatenus recentior poëta pendeat a vetustiore, si nobis obviam fiunt eadem quidem vocabula, sed si haec aut in alia versus sede positā aut aliā formā

¹⁾ Respicimus scilicet etiam hymnos et epigrammata, quae dicuntur Homerica.

grammatica indutä¹⁾ plus minus id quod in pentametris et iambis cogente metro saepius accidit quam in hexametris — immutata sunt²⁾ vel casu vel numero vel tempore vel modo aliisve rationibus, aut si alius est ordo ac series vocabulorum aut denique, quod gravissimum est, si eadem vocabula prisca significatione quasi veste detracta novam quandam et recentem sunt nacta, ut infra identidem ostendemus. Non raro enim poëtae elegiaci Homérico seu epico sermonis thesauro usi exprimebant sententias ad res et lites civiles spectantes, quae ab Homérica aetate prorsus erant alienae. Hoc quoque imitationis genus esse iure statuas, quin etiam, ni fallimur, ingeniosissimum et vero poëta dignissimum.

Alium vero imitandi modum in compluribus versibus Soloneis deprendemus, cum cognoverimus non unum quendam locum epicorum carminum exemplo fuisse, sed e duobus vel tribus particulas artificiose esse collectas et in novum versum refictas ac recusas, ut contaminatione quadam versum Solonis esse ortum perspicias.

Denique saepenumero fieri docebimus, ut singula vocabula, seu nomina seu verba, quae quidem aliquid momenti habeant³⁾, Solon ab Homero, apud quem apparent ἄπαξ vel δις εἰρημένα,

¹⁾ Sic hemistichia ἵπποι θ' ἡμίονοι τε (fr. 24,3) et ἵππους θ' ἡμιόνους τε (S 471) ita congruere statuemus, ut aperta sit imitatio. Sed cave, ne hoc facias in his locutionibus, quoniam aut forte paene congrua sunt, aut sensu diversa: fr. 1,1 ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος et h. Cer. 418 ἀν' ἡμερτὸν λειμῶνα — fr. 4,5 μεγάλην πόλιν et τ 178 μεγάλη πόλις — fr. 4,40 πάντα κατ' ἀνθρώπους et α 299 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους — fr. 13,25 πέλεται τίσις et ν 144 ἐστί . . . τίσις, α 40 τίσις ἔσσεται — fr. 24,1 πολλὸς ἄργυρος . . . καὶ χρυσός et κ 45 χρυσός τε καὶ ἄργυρος — fr. 24,10 κακὸν γῆρας et Θ 103 Ψ 623 λ 196 χαλεπὸν γῆρας — fr. 27a,2 (Hill.-Crus. Anthol. lyr.) πρεσβυτάτην γαῖαν (Ἰαονίαν) et h. 29,2 Γαῖαν . . . πρεσβίστην. Cum autem et tempus et genus verbi discrepant, vix imitationem quisquam comprobet, velut inter fr. 12

ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταρασσεται · ἦν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη,

et locos Homericos

ε (291) 304 ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι | παντοίων ἀνέμων
et B 394 ὥς δτε κῆμα . . . δτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν, h. 27,11 ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος.

²⁾ Exempli gratia (fr. 20,4) pentameter postulabat μοῖρα κίχοι θανάτου, cum θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει (P 478, 672 X 436) ad hexametrum accomodatum esset. Sed nolim imitationem designes inter fr. 8,1 πολλὸς ὄλβος (fr. 30,2 Hill.-Crus. l. l. ὄλβον . . . πολύν) et h. 29,12 ὄλβος δὲ πολὺς . . . Pariter similitudo, non imitatio inest fr. 10,12 ἐς μέσον ἐρχομένης cum Γ 77 ἐς μέσον ἰών et θ 262 κί' ἐς μέσον.

³⁾ Velut αἰδρεῖν (fr. 9,4); sed si αὐτός, versum incipere videas fr. 1,1 et X 113 (alibi), cave ne alterum locum ab altero pendere credas.

aut quae aliis rebus notabilia sunt, assumpserit. Hic quoque statuendum quidem erit poëtam hunc Atheniensem libere usum esse thesauro epico, sed unusquisque locus per se erit perscrutandus et tractandus, ut eliciatur, quae intercedat similitudo inter utrumque poëtam et quae discrepantia.

Quae cum ita sint, in rebus dubiis summa cautio et diligentia nobis adhibenda erit, cum multa exempla imitationis quaerentibus et indagantibus obviam veniant specie quidem probabilia¹⁾, sed causā penitus examinata et perpensa reicienda ut leviuscula vel casui²⁾ tribuenda. Quae a gravibus et exploratis exemplis secernere malui, ne firmis argumentis debilia obtrectarent.

Sed haec hactenus. Cum praestet difficiles nos esse ac morosos quam socordes et credulos, id potissimum studebimus, ne arte critica in ulla re careamus: qua in hac disputatione ob id ipsum opus esse videtur, quod textus Solonis reliquiarum apud varios auctores servatus parum constans traditur multisque mendis laborans.

Ad summam ex eis, quae diximus, haec fere indicia colligas, unde definitionem imitationis conformare cuivis licebit: eadem vocabula usurpata ab utroque poëta, vel bina vel plura, quibus aliquid ponderis ac momenti insit, significatione seu conservata sive immutata, vestigia priscae Graecitatis in recentioribus carminibus, eundem verborum ordinem, eandem in versu sedem, versiculos contaminando compositos, denique usum vocum singularem et pristinarum.

Ceterum mihi timendum est, ne quis putet, si tot imitationis exempla a me congesta et comprobata perlustraverit, me id persuadere voluisse Solonem fuisse poëtam admodum exilem eiusque carmina esse tamquam opus musivum e sescentis lapillis alienis conglutinatum. Tantum enim abest, ut Codridam centones quos

¹⁾ Sic fr. 13,17 Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος nos commonefacit notissimi versus Γ 277 (λ 109, μ 323):

Ἡέλιος θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις,
aut illius ν 213/14 Ζεὺς . . . ἄλλους | ἀνθρώπους ἐφορᾷ. Sed sensu adeo inter se differunt hi loci, ut opinionem imitationis suppressi malim. Pari ratione est similitudo quaedam inter fr. 4,27 οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται et ν 46 μή τι κακὸν μεταδήμιον εἶη, tamen, cum in illo versu δημόσιον attributum sit, in hoc μεταδήμιον (coniunctum cum εἶη) praedicatum et postpositum et aliter formatum, menti Solonis Homeri locum obversatum esse vix crediderim. Etiam fr. 5,1 ἔδωκα . . . κράτος et I 254/255 κάρτος . . . δώσουσι vel P 562 δοίη κάρτος ἐμοί nimis inter se discrepant.

²⁾ Certe casui debentur: ἐν ἡσυχίῃ fr. 4,10 et h. Merc. 356, ἐν δῆμῳ fr. 4,28 et δ 691 σ 115, ἐξαπίνης δέ fr. 13,17 (in exitu) et ξ 29 (in prima sede).

vocant, conscripsisse dicam, ut pro certo habeam sat multas poëtae superesse virtutes, quibus propriae indolis vim ingenique vigorem declaret et illustret. Quod si quis ei crimini vertat, quod nimis Homeri umeris sit innixus, velim is in memoriam sibi revocet ipsum Homerum principem, non primum fuisse Graiorum poëtam eiusque poëmata non pusillum primordium haberi epicae poëseos, de qua non longius declinaverit elegiaca, sed eius ingeniosam consummationem!

Cap. II.

De locis ad verbum ab Homero depromptis.

Iam singula illa genera imitationum, quae supra constituimus, separatim tractemus et ab eo incipiamus, quod summo loco posuimus; eos dico versus, in quibus maxima elocutionum similitudo, quin aequabilitas manifesta apparet. Quorum numerum non ita magnum esse perspicuum est.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

fr. 2. 3.

1. Si contuleris fragmenti 2. 3 versum 5 (edit. Bergk⁴)

ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα μαχησόμενοι περὶ νήσου

cum Homericō illo M 216

μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν

apparet ratione et singulorum vocabulorum et sedum habita hunc in modum inter se congruere:

ἴομεν — — — — — μαχησόμενοι περὶ — —

— ἴομεν — — — — — μαχησόμενοι περὶ — —.

Verba ἰέναι et μάχεσθαι autem similiter sunt coniuncta etiam in P 146 sq.

fr. 4.

2. Comparato fragmenti 4 versu 1:

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔ ποτ' ὀλεῖται

cum his quattuor

B 325 ὄψιμον ὀψιτέλεστον, ὅο κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται,

H 91, ω 196, h. Ap. 156¹⁾ Solonis versum eisdem verbis atque illos claudi videmus.

3. Qui Solonis fragmenti 4 versum 2 (cf. etiam fr. 13,3)

αἶσαν καὶ μακάρων || θεῶν φρένας ἀθανάτων

et h. Merc. 5 αἰδοίη · μακάρων δὲ θεῶν ἡλεύσθ' ὄμιλον

et h. 17,5 αἰδοίη · μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὄμιλον

¹⁾ Numeri hymnorum sunt editionis A. Gemoll. Lipsiae 1886.

obiter contemplatus erit, alterum ab altero prorsus pendere facile quivis sibi persuadebit ¹⁾; sed diligentius causa perpensa in illo synizesin quam vocant, adhibitam esse apparet; contra in his more vetustioris epici sermonis non invenias.

Qua occasione mihi prosperrime oblata utar, ut pauca de synizeseos usu Soloneo commemorem. Leguntur enim apud eum hae:

*Excursus
de synizeseos
usu Soloneo.*

a) μακάρων θεῶν in prima arsi secundi hemistichii pentametri (fr. 4,2) excusante metro. Homerus quidem rarissime synizesin nominis θεός usurpat idque locis a criticis huius aetatis in suspicionem vocatis, de qua re fusius tractavit Menradus in optimo libello de contractionis et synizeseos usu Homérico p. 26. At hic poëta in eadem elocutione (fr. 13,8) θεῶν μακάρων in tertia arsi hexametri ea utitur iterum. Nunc dubites, utrum exemplum recentiorum epicorum, inprimis Hesiodi uberiore synizeseos usu gavisī secutus sit an ipse bis eadem vocabula cum synizesi adhibuerit. Accedit, quod θεῶν in versibus fr. 13,21, 30, 64 bisyllabum legendum est. Ceterum synizesis θεῶν φρένας multis ad exemplum σφέων φρένας (Σ 311) excusa esse videatur.

b) in clausula hexametri πολυτέχνεω (fr. 13,49). Apud Homerum quoque syllabam εω conflari docet Menradus p. 32.

c) ἡμέων finem primi hemistichii pentametri (fr. 13,72) efficiens. Eandem synizesin usurpat item Homerus (ι 498 in eadem arsi), vide eundem librum p. 107.

d) in initio hexametri ὁμέων (fr. 11,5) defendente Rennero (t. II p. 4), qui in Curtii studiis I quaestiones de dialecto antiquioris Graecorum poëseos elegiacae et iambicae scripsit. Neque vero silentio praetermittas synizesin ὁμέων in eadem sede versuum Homericorum H 159 et ν 7 cf. Menrad p. 107 sq.

e) In clausula pentametri Ἀΐδεω (fr. 24,8). Quocum compares et quae supra (sub b) dixi et locos a Menrado p. 33 allatos, quibus Ἀΐδεω etiam in Homeri carminibus cum synizesi legendum esse manifestum est.

f) δοκέω (fr. 32,4) in exitu iambi. Primam personam praesentis indicativi verborum in εω desinentium Homerus nunquam conflavit. Fortasse autem haec aetate Solonis iam ut contracta pronuntiabatur.

¹⁾ Iuncturam nominum μάκαρες et θεοί nimirum epicam formulam esse neminem fugit.

g) in secunda arsi pentametri ἐπέων (fr. 1,2). Cum codd. B a b ἐπῶν tradant, tueri audeo ἐπέων, quod Solon genitivum pluralem nominum tertii ordinis in ος desinentium (vide νεφέων fr. 13,24 in tertia arsi) non contraxisse mihi videtur, pariter atque Homerus, qui insuper abstinet synizesi, de quo inspicias Menradi librum supra dictum p. 79.

h) Μουσέων (ubi libri manuscripti fluctuant inter μουσάων et μουσῶν) cum synizesi

α) in quarta arsi (fr. 13,51)

β) in secunda arsi (fr. 26,2; codd. C B a c Μουσάων, sed Gomperz in reliquiis chartae Vol. Herc. coll. II vol. XI,52 scite indagavit: καὶ Μουσῶν ut dicit Bergk PLG⁴ vol. II p. 520). Utroque loco metrum vetuit Solonem fingere Μουσάων. Quaerendum est igitur, utrum hic poëta Μουσῶν an Jonas secutus, ut putat etiam Rennerus p. 205 in Curtii studiis t. I, Μουσέων scripserit. In iambis certe contractas formas -ῶν usurpavit, quod demonstrant Ἀθηνῶν (fr. 33,6), δεσποτῶν (fr. 32,14) H¹). Sed in elegiis nullum exemplum satis firmum genetivi plur. substantivorum primi ordinis exstat, nam Σαλαμιναφετῶν (fr. 2. 3,4) non libri tradunt, sed coniectura est Js. Vossi et Hermannii, ut eodem iure Σαλαμιναφετέων legas. (Unum quod restat ἀρχῶν (fr. 30) et a nominativo ἀρχός fortasse ducendum est et in fragmento spurio est.) Quid? quod Homerus ipse coepisse videtur contracto genetivo -ῶν uti. Dico ea nomina, quae vocali antedecente excusantur ut Σχαιῶν aliaque (Menrad p. 40). Hac in re cum codicibus nimis non credendum sit, quod et codicum lectiones fluctuant et fragmenta Solonis solum a posterioribus auctoribus recentiore Attica dialecto usis tradita sunt, inscriptiones exquirendas censeo. Et Meisterhansius quidem (in grammatica inscriptionum Atticarum)² p. 94 iam genetivum ὀρχηστῶν in inscriptione septimi saeculi ante Chr. natum invenit, scilicet: δς νῶν ὀρχηστῶν πάντων ἀταλώτατα παίζει²). Quae cum ita sint, haec est mea opinio aetate Solonis genetivum εων iam monosyllabum pronuntiatum esse ab aequalibus Atheniensibus, etsi ex Jonum more εων diutius scribebatur. Iure igitur Crusius, qui postremus reliquias lyricorum Graecorum veterum in anthologia edidit, sicut Bergkium scripturam εων non mutasse censeo. Ex eis autem, quae modo

¹) H' littera significat 'Anthologiam lyricam', quam O. Crusius Hillero mortuo edidit Lipsiae 1897.

²) Vide Furtwaenglerum in 'Mitteilungen des deutschen archaeologischen Instituts in Athen' VI. p. 106 sqq.

contulimus, cognosci potest Solonem licentiam synizeseos iam multo saepius sibi vindicasse quam Homerum, siquidem liberum erit ex paucis reliquiis Soloneorum carminum metiri omnia, quae ille finxisse perhibetur.

4. Fragmenti 4 v. 3 et 4 eadem structura sunt, qua Homeri δ 826 et 828. Vide

fr. 4,3 sq. τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη

Παλλὰς Ἀθηναίη χειρας ὕπερθεν ἔχει

δ 826 τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἦν τε καὶ ἄλλοι

ib. 828 Παλλὰς Ἀθηναίη · σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει.

Nominativus Παλλὰς Ἀθηναίη praetera incipit versum ter in Iliade (K 275 Λ 438 O [614]¹⁾), quinquies in Odyssea (ν [190], 252. 371 π [298] ω 547¹⁾), semel in hymnis (h. 27,16).

5. ἄλλοθεν ἄλλος apud utrumque poëtam legitur pariter et in medio et in extremo versu:

a) in exitu versus cf.

fr. 4 v. 13 φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος

I 311 ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,

N 551, ι 401, 493 κ 119, 442 λ [42] σ 231 ω 415;

b) in secunda et tertia sede cf.

fr. 13 v. 43 σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος · ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται

B 75 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν

I 671 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν ἔκ τ' ἐρέοντο.

(Videas etiam ἄλλοθεν ἄλλον in medio versu μ 392.)

Huc quoque referendum est ἄλλοτε ἄλλος in fr. 13 v. 76 et fr. 15 v. 4, quod apud Homerum quoque cum hiatu legimus, cf.

fr. 13,76 πέμψη τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει

fr. 15,4 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει cum

δ 236 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες · ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ.

Hiatum apud poëtas, qui infra Homerum sunt, rariorem fieri luculenter docuit Kühner-Blass (gramm. gr.³ I. 1 p. 195 sq.) nisus optimis libellis Ahrensi²⁾ et Flachii³⁾.

6. Ζηνὸς Ὀλυμπίου in fr. 13 v. 1 tertia et quarta arsi etiam fr. 13 ab Homero usurpatum invenias cf.

¹⁾ Eorum versuum numeros, quos veteres critici censoria quadam virgula notaverunt, uncis ([]) inclusi.

²⁾ Ahrens, de hiatu apud elegiacos Graecorum poëtas antiquiores in Philol. III. p. 223 sq.

³⁾ Flach, das nachhesiodeische Digamma in Bezz. Btr. II. p. 62 sq.

fr. 13,¹ Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα¹⁾

O 131 ἦ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν,

β 68, h. 16,². Respicias praeterea sodes:

α 27 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν,

δ 74 Ζηνὸς παῦ τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλῇ.

*Excursus
de Solonis
flexione no-
minis Ζεός.*

Hoc loco igitur Solonem Homeri exemplum secutum genetivum Ζηνός, non Διός usurpasse cognoscimus. Qua re operae pretium esse mihi videtur quaerere, utrum hic poëta casus nominis Ζεός de stirpe Ζην-, an de ΔιϜ-formare sit solitus. Et legitur iterum Ζηνός in fr. 13,²⁵

τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστῳ.

Fortasse hic ei ob oculos versatus est aut v.

N 624 Ζηνὸς ἐριβρεμέτῳ χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν

aut Π 103 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί.

Alterius autem stirpis ΔιϜ-exstant hae formae:

1. Διός in fr. 4,¹ sqq.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται | αἶσαν.

Quocum comparandum censeo:

P 321 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν

ι 52 ἡέριοι · τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη

h. Ap. (P.) 433 ἦλθ' ἄνεμος Ζέφυρος, μέγας, αἶθριος, ἐκ Διὸς αἴσης.

2. Διὶ in fr. 31,¹

Πρῶτα μὲν εὐχόμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῇ.

Cui versui contendas cum alios tum hos:

H 194 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳι ἄνακτι

ib. 200 ὧς ἔφαθ', οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳι ἄνακτι

I 172 ὄρφα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.

Itaque veri simile est Solonem eo imitationis esse progressum, ut et eis locis, ubi stirpe Ζην-, et eis, ubi themate ΔιϜ-utitur, tritis Homeri vestigiis institerit.

7. Clausula ἀγλαὰ τέκνα recurrit in fr. 13 v. 1

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα

pariter atque in his:

B [871] Νάσπης Ἀμφίμαχός τε Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,

λ 285, ξ 223, h. Ap. [14], h. 32,². Homerus aliis quoque versuum sedibus canit ἀγλαὰ τέκνα cf. Σ 337 Ψ 23 λ 249 h. Ven. 127. Quid,

¹⁾ Totum hunc versum etiam in cap. IX. tractabo.

quod etiam proprius ad Solonis dictionem accedit locutio in epigrammate isto, quod falso attribuitur Homero (ep. 4,8):

ἐνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα.

8. In fr. 13 v. 3 θεῶν μακάρων in tertia sede legas, idem sed sine synizesi in h. Cer. 346

. . . ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσσοτο βουλῇ,

in secunda in vv. θ 281, ι 276, 521, h. Merc. 71, 144, 251, 372, h. Ven. 35. De synizesi apud Solonem videas, quae supra (pag. 19 sq.) disputavi.

9. Dein si exitum fr. 13 versus 11 contemplati erimus, non negabimus Solonem secutum esse Homerum:

cf. fr. 13,11 δν δ' ἄνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον | ἔρχεται

υ 181 πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον

h. Merc. 255 θαῖσσον · ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.

Nec vero neglegas locum Θ 12

πληγείς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε,

ubi idem eundi verbum est, nec non B 214, E 759, P 205, γ 138, θ 179, ξ 363 (ubique οὐ κ. κ. in secunda sede) et εὐ κατὰ κ. in clausula vv. K 472 Ω 622 similiaque.

10. Locutionem οὐκ ἐθέλων in fr. 13 v. 13

οὐκ ἐθέλων ἔπεται · ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη

e thesauro epico esse sumptam testes sunt

Δ 300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι

Ψ 88 νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς

ε 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ

(h. Cer. 124 ἥλυθον οὐκ ἐθέλουσα, βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη.)

Etiam alios casus Homerus usurpat, velut in

ε 99 Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα

ω 307 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.

11. Exordium hexametri ,ἀλλὰ Ζεὺς' quinquies (Δ 381 N 355 T 87 ρ 424 τ 80) est in Homeri carminibus. Quibus locis addas ἀλλὰ Ζεῦ Θ 242. Versus N 355 Iovis scientiam omnia complectentem satis exprimit:

ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονει καὶ πλείονα γήδη

similiter cum hoc Solonis enuntiato:

fr. 13,17 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δέ.

Vocabula ἀλλὰ Ζεὺς per se ipsa cum minoris momenti sint, tamen ex metrica ratione digna sunt, quae comminus intuearis: etenim sibilans ζ in his versibus tantum valet, ut positionem etiam post

thesin quam vocamus, efficiat: quam eandem consonam positionem interdum non efficere cogente scilicet metro docent Homericā ὀλήεσσα Ζάκυνθος (ι 24) et ἄστὺ Ζελείης Δ 103, 121 (de quibus La Roche, Hom. Unters. I. p. 43 vid.).

12. Adverbia αἰεὶ διαμπερές obviam sunt et in fr. 13 v. 27 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρών et in vv. Ο [70] αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅ κ' Ἀχαιοὶ h. Ap. (P.) 485 αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερές ἥματα πάντα.

13. Multarum opum mentio fit in fr. 13 v. 42

κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ, nec non in vv. ν 203 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτός ο 230 ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.

Cum autem in codicibus Homericis χρήματα¹⁾ et κτήματα saepissime confundantur, huc etiam referendos esse censeo hos vv.

ι 41 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες h. Ap. (P.) 266 ἦ νηὸν τε μέγαν καὶ κτήματα πόλλ' ἐνέοντα.

14. Initium fr. 13 v. 44

ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν simile est Homeri:

B 454 Α [14] ἐν νηυσὶν γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Α 659, 826 II 24 γ 287 δ 513. Sed etiam ἐν νηυσὶν cum ἄγειν coniungitur ab eodem:

T 298 κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν δ 82 ἡγαγόμεν ἐν νηυσί, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον. Denique ne praetereas Δ 239 Θ 166 II 832 Ψ 829.

15. Eisdem vocabulis clauditur fr. 13 v. 47

ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν | λατρεύει atque T 32 Φ 444 δ 86, 526 κ 467 ξ 292 ο 230 h. Ap. (P.) 343 h. 19,6. Cum clausulam εἰς ἐνιαυτόν aliquoties in versibus Maeonidae legi videamus, tamen unum ex his locis Solonem inprimis et memoria fidei tenuisse et suo more liberius imitatum esse veri simile est, scilicet Φ 444:

πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν.

16. Fragmenti 13 v. 48

λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει admonet nos v. h. Cer. 309 πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄροτρα μάτην βόες ἔλκον ἀρούραις.

¹⁾ Quod nusquam legitur in Iliade.

17. Solon in fr 13 v. 53

ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
Apollini eadem epitheta tribuit, quae Homerus. Documento sunt
O 253 Φ 461 τὸν δ' αὖτε προσέειπε ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
(sed Bekk. cod. C et Lips. secutus ἄναξ Διὸς υἱός),
praeterea § 323¹⁾ h. Ap. (P.) 357, 382, 420, 440 h. Merc. 333, 500.
Omitto simplicis elocutionis ἐκάεργος Ἀπόλλων usum proferre.

18. Secundam partem pentametri fr. 13 v. 60

κοῦκ ἄν τις λύσαιτ' ἥπια φάρμακα δούς
(cf. clausulam ῥύματα δόντες fr. 11,3)

Solon pepigit imitatus Homeri versus:

Δ 218 sq. αἶμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδὼς | πάσσε
Λ [515] ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν
ib. 830 νίξ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε.

Quid? Si hexametrum loco pentametri finxisset ille, fieri poterat, ut etiam verbo ἐπι-πάσσω ex more Homerico fuerit usus; cum autem ei pentameter condendus esset, et illud ἐπὶ eici necesse erat et monosyllabum δούς pro πάσσων adhiberi.

19. Hexametri partem priorem caesura semiquinaria (quae et πενθημιμερής audit) a posteriore parte separatam (— ∪ ∪ — ∪ ∪ —) ad alteramutram pentametri partem explendam optime quadrare quivis numerorum peritus intellegit et intellexit Solon:

fr. 13 v. 74 κέρδεά τοι θνητοῖς | ὥπασαν ἀθάνατοι
h. Cer. 220 ὥπασαν ἀθάνατοι | πολυάρητος δέ μοί ἐστι²⁾.

20. Quicumque legerit fr. 19 v. 1

fr. 19.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων,
reminiscetur illorum

B 343 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες,
cf. δ 594, 599 ο 68, 545. Respiciendum quoque puto πολὺν χρόνον in eadem sede bis in Iliade (Γ 157, Μ 9), octies in Od. (β 115 δ 543, 675 ε 319 λ 161 π 267 φ 70 ω 218), semel in hymnis (h. Cer. 94).

21. Equi nominantur solidipedes in fr. 23 v. 1

fr. 23.

Ὀλβιος, ᾧ παῖδες τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι,
nihilominus in Homeri carminibus idque octies. Quibus e locis proxime ad hoc Solonis accedit Λ 708

ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι.

¹⁾ Semel igitur in Odyssea.

²⁾ Ceterum de dis verbum ὀπάζειν passim adhibetur ut Z 156 § 498 v 45 ο 19 ψ 210.

Neque vero non accusativus μώνυχας ἵππους saepe (vicies quater in Iliade, semel in Odyssea) ab illo in quinta arsi collocatur, velut in

Φ 521 Τρώας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.

fr. 24.

22. Θάνατον φύγοι eundem versus locum obtinet in fr. 24 v. 9

οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας . . .

et in Π [98] μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,

Φ 103 δ 789 ο 300. Cf. etiam A 60 similiaque.

fr. 27.

23. Fr. 27 v. 1

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων
omnibus afferet memoriam Homeri

Δ 350 Ε 83 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων,
cf. I 409 α 64 γ 230 ε 22 κ 328 τ 492 φ 168 ψ 70.

24. Μέγ' ἄριστος claudit et Solonis fr. 27 v. 7

τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐβδομάδι μέγ' ἄριστος
et ib. v. 13 ἐπτα δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἐβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
et Homeri

Π 271 ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μέγ' ἄριστος,
P 164 χ 29 aliosque.

25. Eadem elocutio in eadem sede versus apparet in fr. 27 c
fr. 27c (H). edit. Hill.-Crus. v. 3

ἐν μετρίοισι τ(ί)θεσθε) μέγαν νόον· οὔτε γὰρ ἡμεῖς
et in h. Cer. 37 τόφρα οἱ ἐλπὶς ἔθελγε μέγαν νόον ἀχνομένης περ.

fr. 28.

26. Ἐπὶ προχοῇσι commune est Solonis fr. 28

Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγυθεν ἀκτῆς et
Homerici P 263 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διπετέος ποταμοῖο.

Accedit, quod ποταμὸς διπετής in vv. δ 477, 581 de flumine Αἴγυπτος
i. e. Νεῖλος usurpatur, ut duo loci Soloni obversati sint.

IAMBOL.

IAMBOL.

27. Deos homines tueri putat hic poëta in tetrametro
fr. 30. 31 (H) v. 6

οὐ χρεών· ἃ μὲν γὰρ εἶπα, σὺν θεοῖσιν ἦγνυσα,
pari modo Homerus in

Ω 430 αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
I 49 et alibi.

MEAH.

MEAH.

fr. 42.

28. Cum pro explorato habeam digamma litteram Solonis
aetate non iam scriptum esse, hic certe in fr. 42 v. 1

πεφυλαγμένος ἄνδρα (ϝ)ἕκαστον ὄρα
imitatus est Homeri ἄνδρα ἕκαστον cum hiatu in vv.

H 424 ἐνθα διαγῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ϝέκαστον,

I 11 O 660 ω 441 similiaque velut ἀνδρὶ ἑκάστῳ et φῶτα ἑκάστον. Nam eis locis, quibus divinum epicum poëtam non aemulatus est, scilicet in fr. 11,5 13,25 et 84 illud ἑ pronominis ἑκάστος neglectum esse manifestum est. Ceterum apud Solonem raro digammatis vestigia exstare cognoverunt cum alii tum Flach (Bezz. Beitr. II. p. 58 sqq.). Idem recte admonet de hiatu δέ οἱ in versu 4, quem poëtis licere Hoffmannus quoque¹⁾ affirmat intuitus Archil. 29,2 et 97,1.

29. Unum quod exstat carmen lyricum seu μέλος hunc parum adhuc expeditum locum exhibet

v. 2 μὴ κρυπτόν ἔγχοις ἔχων κραδίη (sic libri et novissimus editor Crusius)
μὴ κρυπτόν ἔχων ἔγχοις κρ. (sic Bergk metricam ni fallor rationem secutus)

μὴ κρυπτόν ἔχων ἔχθος κρ. (sic Hartung ex coniectura).

Et Hartungi quidem lectionem ex editionibus veteribus sumptam et parum probabilem ut supervacaneam reiciendam censeo; etenim in mentem mihi venit versus Sophoclei O. R. 169 sqq, ubi φροντίδος ἔγχοις translato sensu de mente pestis pericula propulsante usurpatur. Quod autem Bergkius verba codicum transposuit (ἔχων ἔγχοις), ego quoque astipulor, si quidem hac re numerus anapaesti, quem versus antecedens habet, huic quoque versui restituitur. Quamquam apud Homerum non nisi ἔγχοις ἔχων iuxta positum invenias (ut Φ 393 Π 734 P 604 ρ 62 υ 145), ἔχων ἔγχοις autem non nisi vocabulo aliquo interposito, ut notissimum illud ἔχων δολιχόσκιον ἔγχοις (Φ 139). Si igitur iure Bergkius metri causa verborum ordinem invertit, hoc ita defendendum est, ut censeas librarios sono Homericorum ἔγχοις ἔχων permulsos Solonis vocem immutasse.

Cap. III.

De locis paulum ab Homeri exemplo discrepantibus.

Afferre iam mihi liceat Solonis locutiones prorsus fere cum Homericis congruentes, quae iisdem vocabulis quidem contextae sunt, sed sive ex metro sive, quod sententia ac materies postulabat, mutatis flexionis casibus sive ex alia causa aliqua paululum ab illo differunt. Has numero vix infra exempla prioris capituli esse patet.

¹⁾ O. Hoffmann, die griechischen Dialecte in ihrem historischen Zusammenhange, t. III p. 535.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

fr. 4.

1. Pentameter fr. 4 v. 8

ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν
eandem prodit clausulam, quatenus metri causa fieri poterat, quam
Homericus versus

ι 53 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἴν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.

Nihilo minus conferas sodes:

π 19 μοῦνον τηλόγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ

τ 483 τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶ, νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας

ν 310 π 189 πάσχειν(-ς) ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν

α 4 πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δν κατὰ θυμόν

ν 90 δς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμόν

et creberrimam Homeri coniunctionem verborum ἄλγεα et πάσχειν
velut I 321 Π 55.

2. Clausula fragmenti 4 v. 24

ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπήν
simillima est initio versus:

ι [36] γαίῃ ἐν ἄλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.

3. Coniunctionem nominum αὔλαιοι et θύραι in

fr. 4 v. 28 αὔλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι
novimus ex Homericis

σ 239 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν,
ψ 49 h. Merc. 26 ep. 11,2. Video autem lectionem δ' ἔτ' ἔχειν, quam
Vind. 3 servavit, firmari versu

φ 186 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής.

Ceterum si quis ex hoc verbum ἐπέχειν (pro ἔτ' ἔχειν) retinere voluerit,
per me ei liberum sit conicere

αὔλαιοι δ' ἐπέχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι.

Neque enim quisquam non obtestetur particulas ἔτι et οὐκ in loco
ὠχέτι artificiose distracta paulum offendere.

4. Fragmenti 4 versum 31

ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει

Solon ad exemplum vv.

H 68, 349, 369 ὄφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,
Θ [6] η 187 θ 27 ρ 469 σ 352 φ [276] clausit. En vides ex tribus
vocabulis duo eandem sedem tenere.

fr. 5

5. Correlativum ὅσσον cum insequente verbo et antecedente
τόσον (τόσσον) apud utrumque poëtam in eadem sede invenitur, scilicet
in arsi quam vocant quinta; cf. sodes

fr. 5 v. 1 δῆμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσον ἐπαρκεῖ
et Ω 670 σχήσω γὰρ πόλεμον τόσον χρόνον, ὅσον ἄνωγας
(sim. P 410).

6. Si legimus clausulam fr. 6 v. 1

fr. 6

Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἔποιτο,
hoc nos admonet versuum

M 87 πένταχα κοσμηθέντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο

N 801 χαλκῷ μαρμαίροντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Similiter finiuntur B 762 et E 551. Praepositionem σὺν pro ἅμα
Solon ideo posuisse videtur, quod ἂν ἄριστα et ἅμα pessimo hiatus
concurrissent.

7. Perlustrantibus fragmenti 13 vv. 2 sqq.

fr. 13

Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτέ μοι εὐχομένῳ

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν

εἶναι δὲ γλυκὺν

primum quidem in mentem venit iuncturae verborum κλύειν et διδόναι
cum sequente (accusativo et) infinitivo in

ep. 12,1 sq. Κλυθί μευ εὐχομένου, Κουρότροφε, δὸς δὲ γυναῖκα

(Athen. μευ εὐχομένου pro μοι εὐχομένῳ)

τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνήν

ep. 6,1 sqq. Κλυθι, Ποσειδάον μεγαλοσθενές, ἐννοσίγαιε

δὸς δ' οὔρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι

δὸς κυρῆσαι.

Deinde liquet ad formandam clausulam κλυτέ μοι εὐχομένῳ valuisse
Homeri vv.

A 453 ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο

I 509 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐχομένοιο

II 236 ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἕπος ἔκλυες εὐξαμένοιο.

Conferas sodes ζ 239 ο 172 κλυτέ μευ, E 115 K 278 κλυθί μευ. Iure
Ebelingus in lexico Homérico (vol. I. p. 837 a s. v. κλύω) mentionem
facit in plurimis optimisque codicibus Homericis pro κλυθί μευ scrip-
tum esse κλυθί μοι¹⁾. Poëtae autem Homero recentiores dativo usi
esse illi viro doctissimo videntur. Documento ei sunt et ep. 12,1,
quod supra diximus, et h. Ap. (P.) 334 Κέκλυτε νῦν μοι

et Theogn. 4 αἰίσω · σὺ δέ μοι κλυθι καὶ ἐσθλὰ δίδου

(μοι codd. AO, μευ ceteri libri)

et ib. 13 εὐχομένῳ μοι κλυθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλκε.

¹⁾ Dativum postulaverunt, ut contractionem ἐμεῦ, μεῦ effugerent, Nauck
(in editione) et Menrad (de contr. et syniz. usu p. 92. 112).

Itaque etiam Solonem dativum usurpasse veri simile est, quamquam metro non prohibebatur fingere μεν εὐχομένον, quod Valckenaer sane immature coniecit. Praeterea, cum fr. 13 v. 3 contineat | ὄλβον δότα, ne omittas

h. 14,9 χαῖρε, ἄναξ, Διὸς υἱέ · δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον

h. 19,8 ἀλλ' ἴληθ', Ἥφαιστε · δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

8. Adiectivum ἀτρυγέτοιο finem efficit versuum fr. 13 v. 19

ἡρινός, δς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο

et ζ 226 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλός χνόον ἀτρυγέτοιο (cf. h. 6.2).

Idem nomen ἀτρ. in Homeri carminibus saepe appositum esse substantivis πόντος (vel. O 27) similibusque (ut θάλασσα) neminem fugit.

9. Neque vero non in fr. 13 v. 21 sq

δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰπὸν ἱκάνει | οὐρανόν

manifesta Homeri vestigia colligere poteris, si contemplatus eris

E 367 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὸν Ὀλυμπον

ib. 868 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὸν Ὀλυμπον

h. Ap. 109 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὸν Ὀλυμπον, (cf. ζ 42 similiaque). Ceterum hunc poëtam non servilem in modum sublime exemplar aemulatum esse patet, cum et οὐρανόν pro Ὀλυμπον posuerit et verbum ἱκάνει inter nomina collocaverit.

10. Qui Homeri carmina vel obiter perlustrant, in legendo fr. 13 v. 30

αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχῃ

comprehenduntur recordatione versuum

χ 413 τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα

λ 292 ἐξελάαν · χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε

h. Ap. (P.) 238 εὔχονται, δῖφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει

P 478, 672 X 436 ζῶδες ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει

(C D κάλυψεν)

X 303 πρόφρονες εἰρύατο · νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει¹⁾.

11. Contrarias ἀγαθός τε κακός τε masculini formas coniunxit Solon, neutrius formas dudum coniunxerat Homerus, uterque in clausula fr. 13 v. 33

θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε

θ 63 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε (sim. δ 237).

Mutato genere grammatico sensum mutatum esse apparet, cum aequabilis sonitus auribus servatus esset²⁾. Inversum quoque adiecti-

¹⁾ Formam κίχῃ pro κιχάνῃ desiderabat ipsa lex pentametri.

²⁾ Ceterum conferas, quae de hoc versu infra disputabo in cap. IX.

vorum ordinem, ubi numeri postulavere, invenias apud utrumque poëtam

δ 392 ὅτι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται
fr. 32,18 (H) θεσμοὺς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε καὶ ἀγαθῷ.

Iam quae insequitur sententia pentametro expressa crux criticorum iure potest vocari. Ac primum quidem traditionem noscamus: libros Stobaei, qui hoc carmen servarunt, admodum variare cernimus:

*De loco
quodam
sanando.*

δεινὴν εἰς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει, lib. b (Bm. s.)
ἐν δὴν εἰς αὐτὸς δ. ἔ. ἔ., lib. a c
ἐκ δὴν ἦν αὐτὸς δ. ἔ. ἔ., lib. e
ἐν δη ἦν αὐτὸς δ. ἔ. ἔ., Vind., sed corr. ἐν δὴν ἦν
ἐν δὴν ἦν(ἦν) αὐτὸς κτλ. vulgo editur.

Criticorum quoque tentamina a Bergkio collecta numero quam eventu praestantiora in medium proferam:

δηγεῖν αὐτός Bergk feliciter coniecit et in textum recepit interpretans 'unusquisque callidus esse sibi videtur'; κεδνήν εἰς αὐτοῦ Emperius scite refinxit, αἰνεῖν ἦν αὐτός Hermann languidius, ni fallor; εὖ ρεῖν εἰς αὐτός Schneidewin, quod a tradito valde aberrat; εὖ θηγεῖν (i. e. bene valere) αὐτός Ahrens et Hartung maluerunt, non inficete illi quidem; ἦδειν ἦν αὐτός Linder commendavit, Meineke ἦν δανεῖν ἦν αὐτός, Sitzler ἐν δ' ἦξειν αὐτῷ, Leutsch εὖ δεινήν (i. e. εὖ δεινὴν), Hill.-Crusius εὖ δεινήν proposuit. In tanto sagacissimorum hominum certamine si quid novi procreare ausim, vereor ne nimiae arguar fiducia, sed in re tam ancipiti cuivis licebit sententiam proferre suam. Iam traditas litteras contemplatus facile mihi persuasi δεινὴν illud libri b meram coniecturam librarii textum iam tunc corruptum emendare volentis esse; proficiscendum igitur censeo a corruptis lectionibus aliorum codicum. Sensus vero, qui efficiendus est, hunc fere esse nemo non videt: 'Unusquisque nimiam sui fiduciam habet vel iusto maiores spes alit': id enim e disticho subsequente facile colligas. Consequens est, ut notio 'nimii' in litteris corruptis lateat. In quibus non verbum, ut putat Bergk, sed adverbium in -δην exiens inesse censeo. Ex eis, quae omnia congegit E. Frohwein in 'Curtii studiis' (I, 106 seq.) optime quadrare video adverbium ἀνέδην (i. e. ἐκκαχυμένως sec. vett. lex.), quo Aeschylus, quantum scimus, primus utebatur (Suppl. 14). Totus igitur versus sic excudendus mihi videtur:

εἰς ἀνέδην αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
'unusquisque fiducia sua vel opinione effuse sive effrenate utitur'
neque eam frenat aut coërcet: nempe κούραις ἐλπίσι τερπόμεθα.

Vocula ἀν-έ-δην autem scandit a radice verbi ἀνίημι (ἀν-ι-έ-ναι) et proprie ad artem equos regendi spectat; accedit, quod etiam verbum ἔχειν saepissime inde ab Homero ad rectorem bigarum refertur. En habes metaphoram Solone poëta, ut opinor, non indignam.

12. Nonne Soloni componenti fr. 13 v. 37

χῶστις μὲν νοῦσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ (cf. v. 61)

ob oculos versabatur versus N 667

νοῦσφ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισι?

Quid enim? Formae verbi πιέζειν praeter ἐπίεζε (Π 510) nusquam non extremum locum versuum Homericorum obtinent, velut

θ 336 ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθείς.

13. Clausulae κατὰ πόντον ἀλᾶται in fr. 13 v. 43

σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται

auctores fuisse videntur hi versus Odysseae:

ε 377 οὔτω νῦν κακὰ πολλὰ παθῶν ἀλώω κατὰ πόντον

β 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι

η 239 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

14. Quod in Solonis poëmatis οἴκαδε digamma iam abiecit, documento est

fr. 4,27 οὔτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
cum litteram Aeolicam restituendam non respuat

fr. 13 v. 44 ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν.

Tanti esse existimo monere in priore versu adverbium οἴκαδ' in quinta sede positum esse, ut saepe apud Homerum cf.

Γ 404 νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ φοίκαδ' ἄγεσθαι

κ 35 καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον φοίκαδ' ἄγεσθαι

h. 5,17 εἶναι κουριδίην ἄλοχον καὶ φοίκαδ' ἄγεσθαι

ο 436 ὄρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονα μ' οἴκαδ' ἀπάξειν
(μ' eiecit Bekker)

Γ 72, 93 κτήμαθ' ἐλὼν ἐν πάντα γυναῖκά τε φοικάδ' ἀγέσθω;
qui quidem versus, cum coniuncta exhibeant φοίκαδε et ἄγεσθαι, exemplar fuisse fragmenti 13 v. 44 supra dicti videntur. Videlicet Solon cum pentametrum ictu claudere deberet, activa forma pro passiva usus est.

15. Solonis κατὰ πόντον . . | ἰχθυόεντ' ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν
in fr. 13 v. 43 et 45 clara voce admonet animos eorum, qui umquam Homero vacaverunt, de vv.

ι 82 sq. φερόμεν ὅλοοις ἀνέμοισι | πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα

T 378 ἄελλαι | πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν

δ 516 θύελλα | πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν βάρεια στενάχοντα

(similiter ε 419 sq. et ψ [316] sq.).

Sed cum Solon ab ἰχθ. hunc versum inceperit, claudit eum saepe Homerus eodem vocabulo, quod demonstrant I 4 δ 381, 390, 424, 470 κ 458, 540. Quodsi locutionem ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν separatim contemplabimur, rursus HomERICA reperiemus. Afferam notissima exempla

μ 425 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν

ξ 313 τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν

κ 54 κείμεν. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ

et crebram coniunctionem nominum ἄνεμος et ἀργαλέος, velut in

N 795 οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ

Ξ 254 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.

16. Solon Musas nominat Olympias in

fr. 13 v. 51 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων παρὰ δῶρα διδαχθεὶς
ut poëtae epici in vv.

B 491 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο

h. Merc. 450 καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,
simili ratione in

B 484 Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι

(sed Zenodotus: Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι), Λ 218 Ξ 508 Π 112. Homerum synizesin Μουσέων vitasse¹⁾, Solonem autem adhibuisse, supra pag. 10 ex diversa poëtarum aetate explicavimus.

17. Fragmenti 13 versus 53

ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων

legentium animos advertit ad v.

ο 252 sq. αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων | θῆκε.

Aoristus hic historicus — illic gnomicus!

18. Ratione habita verbi ἀνάσσω coniuncti cum nomine gentili
in fr. 19 v. 1

fr. 19.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω,
hic locus simillimus est Homericorum

Ζ 397 Θῆβη Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεςσι ἀνάσσω

Ι 484 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσι ἀνάσσω

ω 378 ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεραλλήνεσσι ἀνάσσω²⁾.

¹⁾ Μουσάων A 604 exstat, Μουσέων fortasse in hymno recentiore 26,15.

²⁾ In versibus

Φ 188 τίχτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσι ἀνάσσω Μυρμιδόνεσσι

Ω 536 ὄλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι

ο 240 ναιέμεναι πολλοῖσι ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν

Homerus metri causa verbum ἀνάσσω ante nomen gentile posuisse videtur.

19. Similitudinem inter fr. 19 v. 3 sq.

αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηϊ̃ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῇ πέμποι Κύπρις ἰστέφανος

et versus Homericos

A 389 sq. τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ̃ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοί
ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι

intercedere nemo erit, qui infitietur. (Similiter Ω 437 sq. α 303
ι 225 sq.)

20. Totam fere secundam partem fr. 19 v. 5 (cf. 13,4)

οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι

et fr. 31,2 θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι

ex Homeri carminibus translata esse luculenter demonstrant

ο 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει

Δ 95 πᾶσι δέ κεν Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο

Η 205 ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὀπάσσον.

Nec vero neglegendae sunt hae clausulae: κῦδος ὀπάζει (Θ 141 P 566
Φ 570 τ 161), κ. ὀπάζει imp. (γ 57 h. Merc. 477), κ. ὀπάζεν impf
(M 255 O 327 Π 730).

fr. 20

21. Extremum fr. 20 versum 4

ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχαι θανάτου (cf. 13,30 θεῶν μ. κίχη)

Solon expressit imitando Homeri versus

P 478, 672 X 436 ζωὴς ἐών; νῦν αἶθ' θάνατος καὶ μοῖρα κικάνει
β 100 γ 238 τ 145 ω 135 μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο aliaque.
Quid? nonne fortasse idem ut suus poëseos magister forma genetivi
θανάτοιο usus fuit, nisi pentametrum finxisset?

fr. 21.

22. Ad verbum fere congruit clausula fr. 21 v. 2

ποιήσαιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς

cum B 39 θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε

ξ 39 καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.

Causam autem tam exiguae dissimilitudinis Solonei loci cum Homericō
repetendam esse ex metri necessitate luce clarius est. Nam ipse
Homerus, si numeri cogeabant, nomina copulavit eadem particula καί ut
ε 83, [157] δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Nam formae verbi ἀνάσσω ubique fere versum finiunt apud illum (v. B 108
T 122 Υ [307] Φ 86 α 181, 419 λ 349) praeter versus A 180 N 218 η 11, ubi
nomen gentile ante verbum ἀνάσσω collocatum in prima sede versus est.

23. Exordium sumit fr. 23 v. 1

fr. 23.

ὄλβιος ὧ παιδές τε φίλοι(νέοι Lucianus) καὶ μώνυχες ἵπποι
ab eisdem vocabulis atque

h. Cer. 481 ὄλβιος δς τάδ' ὅπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Reminiscatur autem nemo non versuum

h. 29,7 θνητοῖς ἀνθρώποισιν · ὁ δ' ὄλβιος, ὃν κε σὺ θυμῷ . . .

h. Cer. 487 σεμναί τ' αἰδοῖαί τε · μέγ' ὄλβιος, ὃν τιν' ἐκεῖναι . . .

h. 24,4 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες · ὁ δ' ὄλβιος, ὃν τινα Μοῦσαι . . .

Ceterum παῖδες φίλοι in versu τ 455 ,liberos caros' significat, at ὄλβιος ὧ παιδές τε φίλοι in fr. 23,1 'ἐρωμένους': en vides iisdem verbis res intellegi diversissimas, qua de re cf. fr. 25,1 sq., 24,5, Theogn. 1255/6.

24. Verborum coniunctionem ἵπποι θ' ἡμίονοί τε

fr. 24.

in fr. 24 v. 3 ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ὧ μόνῃ ταῦτα πάρεστιν
legimus saepenumero apud Homerum (semper fere in Iliadis Ω),
idque a) in initio versus

Ψ [260] ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἔφθιμα κάρηνα

Ω 471 ἵππους ἡμιόνους τε · γέρων δ' ἰθὺς κίε οἴκου

b) in clausula: Ω 576, 690

c) in alia sede: Ω 362, 442

d) alia nominum serie: Ω 350.

25. Duabus ex partibus in fr. 25 v. 1

fr. 25.

Ἔσθ' ἡβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
sunt Homérica, quorum alterum est in vv.

N 484 καὶ δ' ἔχει ἡβης ἄνθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον
et mutato substantivorum ordine

h. Merc. 375 οὔνεχ' ὃ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἡβης,
alterum in his versibus:

ο 366 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω

h. Ven. 226 τὸν δ' ἦτοι εἴως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἡβη

ib. 275 τὸν μὲν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἔχη πολυήρατος ἡβη.

26. Legenti initium fr. 27 v. 1

fr. 27.

παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων

praeter ἔρκος ὀδόντων, quod supra pag. 16 commemoravimus, in
mentem veniunt

τ 530 παῖς δ' ἐμὸς ἔως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἡδὲ χαλίσρων,
(cf. X 484 Ω 726 φ 95).

IAMBOL.

IAMBOL.

fr. 32a (H).

27. Similiter atque fr. 32a v. 4 ed. Hill.-Crus.

ὅσοι δὲ μείζους καὶ βίαν ἀμείνονας

clauditur Homeri versus

O 139 ἤδη γάρ τις τοῦ γε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων

(cf. A 404 βίην ἀμείνων), nisi quod in hoc poëta ionicam formam reperiās, in illo atticam.

fr. 38.

28. Denique et Execestidis filius in priore parte fr. 38 v. 4 sq.

γῆ | φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα

atram dixit terram fruges ferre, et Maeonides in

τ 111, εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα

Ceterum usum locutionis γαῖα μέλαινα septies invenias apud hunc epicum. Quamquam eiusdem versus Solonis clausula (πάντα δ' ἀφθόνως πάρα) simillima est horum

h. 29,8 πρόφρων τιμήσης · τῷ δ' ἄφθονα πάντα πάρεστιν

(ubi perperam cod. E περ ἐστι, cod. D πέρ ἐστι)

h. Ap.(P.)536 σφάζειν αἰεὶ μῆλα · τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται.

Quid? quod Homerus praeterea sexies dixit πάρα pro πάρεστιν, ut l 227. Neque minus opus est conferre h. Merc. v. 448

τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν.

Comparatis igitur his hymnorum versibus Solonem metri causa in extremo versu pro πάρεστι breviorē formam πάρα usurpasse cernimus.

Cap. IV.

De locis aliquanto plus ab Homericis differentibus deque imitationibus levioris momenti.

Pervenimus iam ad tertium imitationis genus. Aliquot enim versus ita a Solone conditi videntur, ut fons atque origo eorum aliquanto remotior sit, tamen, si accuratius inquisiveris, lateat in disiectis Homeri poëmatum membris, quae Solon aut leviter variavit aut liberius recoxit. Magnae parti sane horum locorum alia vis ac notio atque Homericis subiecta est. Sed etiam eas locutiones, quae quamvis nihil abhorreant ab Homeri, tamen viliores sunt, quam ut capiti II. inserantur, nunc demum enumerabo. Hanc insequentem partem libelli mei multo maiorem esse quam in capite II. vel III. explicatam nemo erit, qui miretur, si concesserit in hoc poëta elegiaco infuisse nativam quandam ad pangendum indolem.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. In Iliade nusquam, sed octies in Odyssea (ι 88, 561 κ 100 μ 9, 153, 264, 270, 333) exstat δὴ τότε ἐγὼ in exordio versuum. Quodsi Solon cecinit in fr. 2. 3 v. 1

εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης,
facillime fieri potuit, ut illud initium usui suo accommodaret, sed, cum optativus (εἶην) gravioris momenti videretur, in secunda tertiaque sede collocaret.

2. Homeri stilum Solonem, ut alias, ita in

fr. 2. 3 v. 3 αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο.
duas vel tres locutiones contaminando imitatum esse patet. Etenim non solum ab αἶψα γὰρ exordium capiunt Odysseae versus ο 495 et τ 360, sed etiam animo illius esse obversatos recte iudices hos:

ζ 29 ἐκ γὰρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει

ψ 362 αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἄμ' ἡλίῳ ἀνιόντι,

adde quod in γένοιτο saepenumero desinit versus Homericus.

3. Vocabulorum inunctura χεῖρες (ας) ὕπερθεν ubicumque in Homeri carminibus recurrit¹⁾, manus superne (sc. in corpore humano) positas significat. Contra in fr. 4 v. 4

Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει

easdem voces pari modo iuxta collocatas legimus, sed sensu prorsus immutato; namque ὕπερθεν cum ἔχειν coniungendum idem vult, quod ὑπέρειν in vv.

I 419 sq., 686 sq. Ζεὺς | χεῖρα ἐὶν ὑπέρειχε, τεθαρσύνεσθαι δὲ λαοί

Ω 374 ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπέρειχεθε χεῖρα (ας D)

E 433 γινώσκων, ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρειχε χεῖρας Ἀπόλλων

Δ 249 ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμιν ὑπέρειχη χεῖρα Κρονίων

(sim. § 184).

4. Phrasis φθείρειν ἀφραδίησιν in fr. 4 v. 5

αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν

similitudinem quandam habet cum ἀπώλεσεν ἀφρ.

in v. E 648 sq. Τληπόλεμ', ἦ τοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν

άνερος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος.

Nihilo vero secius respiciendus est v. κ 27:

ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν.

Abstracto plurali ἀφραδίησιν clauduntur item vv. K 350 ι 361 ρ 233.

¹⁾ idque decies (E 122 N 61, 75 P 541 Φ 453 Ψ [772] θ 135 μ 248 χ 173, 406) fieri cognosco.

5. Clausula οἷσιν ἐτοῖμον in fr. 4 v. 7

δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον

propemodum clara voce deprecatur, ut eam stilo epico metiamur et examinemus. Quid enim? Dativus οἷσι(ν) post caesuram quam vocant bucolicam tot locis apparet, ut oculos huius Atheniensis fugere non potuerit. Quos locos omnes collectos breviter notabimus, sunt enim B 805 K 418 N 717 E 85 Ψ 159, [405] Ω [202] δ 9 π 97, 115, 217, 422. Hoc e numero versus Doloneae (K 418), qui in ,οἷσιν ἀνάγκη' exit, ideo est insignis, quod pariter atque in Soloneo versu praedicato ἐστί caret. Accedit, quod adiectivum ἐτοῖμος non ita crebrum in Homeri carminibus duobus locis et in exitu versus positum et praedicato ἐστί caret aequae atque apud Solonem:

I 425 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆς, ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη

Σ 96 αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.

6. Sententiis quidem totus fere congruens est versus

fr. 4 v. 15 Δίκης | ἡ τιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα

cum v. A 70 ὅς μ' ἔρῃ τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,

sed Homerus cum vatis mentionem faceret, tria eum nosse tempora autumat: Solon, qui Iustitiae munera commemorat, et praesentes et praeteritas res ei notas esse affirmare debebat, res vero futuras omittere.

7. Servitute dominationi obnoxia bellum dormiens suscitari affirmat fr. 4 v. 19

ἡ (sc. δουλοσύνη) στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὖδοντ' ἐπεγείρει.

Cuius clausula revocat in memoriam Homericum illud ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα¹⁾, nam πόλεμον pro persona Martis substitutum esse videmus. Quibus inter se comparatis hoc quoque lucrabimur variam lectionem ἐπαγείρει(ν) sive ἀπαγείρειν, quam omnes fere Demosthenis libri exhibent, ne nauci quidem esse habendam.

8. Soloni componenti fr. 4 v. 25

πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες

sub oculis fuisse videntur versus

μ [54] οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότε δεσμοῖσι διδέντων

h. 6,12 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισιν.

Eandem allitterationem verbi δεῖν et substantivi δεσμῶν usurpatam invenimus etiam in vv. E 386 K 443 μ 160 ο 232; praeterea ἀεικελίῃσι (vel ἀεικέσιν) eodem versus loco, quo Solonis ἀεικελίοισι, in vv. δ 244 B 264 legimus.

¹⁾ B 440 Δ 352 Θ 531 Σ 304 T 237.

9. Cum perlustrassem fr. 4 v. 27

οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
similem inveni versum v. h. Cer. 303

βάν ῥ' ἔμιν οἴκαδ' ἕκαστος · ἀτὰρ

Quamobrem Hermanni coniecturam οἴκῳ supervacaneam esse iudico, praesertim cum magis perspicuum sit dicere 'malum domum cuiusque adit' quam 'malum domui cuique appropinquat' ¹⁾).

10. Aoristo qui dicitur gnomico Solon in

fr. 4 v. 29 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν, εὔρε δὲ πάντως
usus est, contra historico Homerus in Phoenicis oratione in v.

I 476 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς.

11. Nec vero ineptum erit fr. 4 v. 30

εἰ καὶ τις φεόγων || ἐν μυχῷ ἢ θαλάμου componere
cum P 36 χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο
ψ 41 κτεινομένων · ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων.

Quibus locis Homericis probatur recte Bergkium, Schneidewinum, Koechlyum correxisse traditum illud μυχῷ ἢ θαλάμῳ. Ceterum dativi localis (proprie locativi) usum hic poëta seu metri causa seu, quod rarius fieri coeperat, vitavit. Quamquam coniecturam θαλάμων, quam idem Bergk proposuit, reiciendam censeo, quod in Odyssea θάλαμοι ad ampla regis penetralia referuntur, ad simplicem casam θάλαμος apud Solonem.

12. Maeonidae stilum paululum etiam fr. 4 v. 34

καὶ θάμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθῃσι πέδας
resipere videtur. Quid enim? Locutio ἀμφιβάλλειν πέδας tam rara est, ut unico eam deprendas loco

N 36 . . . ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλεν χρυσείας.

13. Similiter referendum censeo fr. 4 v. 37

εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς ὑπερήφανά τ' ἔργα
ad II 387 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας.

Quamquam Ameisio iudice adiectivum σκολιάς in Homeri versu sive praedicativi nominis vice fungitur sive anticipatum est. Rem vero contrariam offert

h. Cer. 152 εὐρύεται βουλῇσι καὶ ἰθείῃσι δίκῃσιν.

14. Legentium animos admonet fr. 4 v. 39

παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
de v. P 384 τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει | ἀργαλέης.
Aliis quoque locis Homerus ἔρις et ἀργαλέη non minus coniungit,

¹⁾ Conferas de hoc loco etiam infra (cap. VII.).

(nempe A 3 et Φ 385 sq.), quam ἔρις et χόλος (sc. Σ 107 sq.). Adde, quod elocutio παύειν χόλον in Iliade aliquoties obviam venit (A [192] I [459] O 72 T 67 (cf. δ 583 καταπαύειν χόλον)). Hoc ideo memoratu dignum videtur, quod pyrrhichius χόλον illis locis omnibus (praeter A 192) in thesi quam nos vocamus, quarta collocatus est, perinde atque a Solone, caesura bucolica ubique fere insequente. In quisquiliis quoque acutissima erat auris huius viri vere Graeci.

fr. 5.

15. In extremo fr. 5 versu 3

οἱ δ' εἶχον δύνανιν καὶ χρήμασιν ἴσαν ἀγῆτοί

legimus ἀγῆτοί; item Homerus interdum formis huius vocabuli hexametros clausit, velut E 787 Θ 228

αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί,

(simili ratione X 370 Ω 376 ξ 177 h. Ap. (P.) 198). Sed hic collocavit accusativum limitationis, ille adiectivum verbale ἀγῆτοί cum dativo causali χρήμασιν coniunxit.

Idem versus Solonis documento est illum versuum epicorum exordia ut clausulas tenaci memoriae mandasse: quibus ita interdum in suis operibus usus est, ut verba eiusdem soni iteraret, sensum vero ad suum usum immutaret. Namque illud οἱ δ' εἶχον, initium quattuor versuum illius carminis quod κατάλογος νεῶν dicitur, menti eius inhaerebat, cf.

B 581 οἱ δ' εἶχον κοῖλῃν Λακεδαίμονα καὶ ἐτάεσσον, neque aliter

οἱ δ' (τ') εἶχον' habent vv. ib. 683, 695, 729. Praeterea memoratu digna sunt:

οἱ δ' εἶχον B 500, 505, 546, 559, 569, 573, 584, 585,
632, 646, 676, 828

οἱ δ' (τ') ἔχον B 562, 603, 730, 734

οἱ δ' ἔχον B 536, 539, 634, 635, 738, 853, 868.

Verbum ἔχειν autem incolendi vim habet in Catalogo, possidendi apud Solonem. Ceterum habes manifestum testimonium hanc Iliadis partem, quam quidam in numero recentissimarum perverse habent, illo archonte (594 a. Chr.) dudum fuisse compositam.

16. Iuncturam vocabulorum ἀμφιβαλὼν et σάκος in

fr. 5 v. 5 ἔσται δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέρωσιν

Solon venustissime translato sensu usurpat, Homerus autem proprie, quod demonstrant

I [334 sq.] II 135 sq. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,

χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε

Σ 203 sq. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο διήφιλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη

ὤμοις ἱφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν.

17. Quodsi afflatus divinus poëtarum in similitudinibus quoque fr. 9.
elucet, etiam in hac re Solonem ab Homero didicisse liquet. Etenim in
fr. 9 v. 1 ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἥδὲ χαλάζης
eadem imagine utitur, qua hic in v.

O 170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἥε χαλάζα.
Nec praetereundas censeo elocutiones χαλάζη | ἥ χιόνι (X 151 sq.)
neque ἥε χάλαζαν | ἥ νεφετόν (K 6 sq.). Omnes hi loci docent formas
substantivi χάλαζα pariter apud Homerum ac Solonem finem versus
efficere.

18. Musarum mater existimatur Memoria in fr. 13
fr. 13 v. 1 Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα | Μοῦσαι
et in h. Merc. 429 sq.

Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῆς | μητέρα Μουσάων¹⁾.

19. Fr. 13 v. 3 sq.

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν

simili quidem structura est atque Iliadis

A 339 πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
sed multum differt ab hoc Homeri versu, cum longe varia sit notio
praepositionis πρὸς. Prothesis πρὸς enim apud illum idem significat,
quod Latinum per in iurisiurandi verbis concipiendis usurpatum,
apud hunc autem idem vult, quod Latinum ab verbis accipiendi et
impetrandi adiunctum. Quodsi Solon aliquid famae dedit, „quae
carmine gratior aurem | occupat humanam“ (Hor. sat. 2. 2, 94),
mirandum non est. Iam Homerus homines praeclaræ auctoritatis
appetentissimos fingit testibus vv.

α 95 γ [78] ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν
(cf. κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπους K 212 sq., α 283 sq., τ 333 sq.,
ω 94 sq.). Hic intellegimus apud hunc elegiacum in locum vocis
antiquioris κλέος recentiorem δόξαν, quod quidem nomen rarissimum
est apud illum (K 324 λ 344) et genuinum sensum nondum exiit
(ἀπὸ δόξης enim est praeter expectationem), fortasse etiam
metro suadente, successisse.

20. Nunc alio egregio exemplo docere conabor Solonem, cum
Homeri vestigiis insisteret, simul significationem vocum opinione
audacius mutasse. Nempe αἰδοῖον et δεινόν in

fr. 13 v. 6 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν

¹⁾ Vide de hoc versu etiam infra (cap. IX.).

adversativis particulis μέν et δέ opposita sunt, in Homericis autem carminibus coniuncta copulativis. Videas

Γ 172 αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλες ἑκυρέ, δεινός τε
et Σ 394 θ 22 ξ 234, ubi series horum adiectivorum inversa est. Et Helena quidem Priamum socerum appellat dignum veneratione et verecundia, quae a pudore et timore ¹⁾ proficiscantur. Solon autem ut amicis venerandus (αἰδοῖος), ita terribilis (δεινός) inimicis esse vult. Supervacanea est igitur Vossii coniectura πικρόν in loco δεινόν. Denique est adnotandum pro medio Homérico ἰδέσθαι substitui activum ἰδεῖν leges pentametri iussisse.

21. Particulae οὐ γὰρ δὴν in versuum exordio ab utroque poëta positae tanti mihi momenti esse videntur, ut alterum alteri in hac re magistrum fuisse mihi persuaserim collatis scilicet his:

fr. 13 v. 16 οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει et
υ 155 οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο.

22. Vento vim ingentem dispellendi inesse cognoverunt et Solon in fr. 13 v. 18

ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν et Homerus
in E 525 sq. μένος Βορέας καὶ ἄλλων | ζαχρηῶν ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκιάοντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδῶσιν ἄλῆντες
ε 368 sq. ὥς δ' ἄνεμος ζαῆς ἥων θημῶνα τινάξῃ
καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη.

Nec silentio praetermittendum censeo utrumque locum Homericum pariter ac Soloneum ad simile sive παραβολήν spectare.

23. Iam contaminatione locorum Homericorum ortum esse demonstrabo Codridae versum

fr. 13 v. 23 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πύονα γαῖαν,
in quo Sol victor tempestate defervescente nubibusque remotis redire dicitur. Primum respicias inclutissimum illud

P 649 sq. αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην,
ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη.

Quid? quod ne αἶθρη quidem utrique loco deest: in hoc exorat eam ab Iove Ajax Telamonius (ib. 646 ποίησον δ' αἶθρην), in illo a Iove postmodo facta narratur (fr. 13,22: Ζεὺς . . . αἶθρίην αὖτις ἔθηκεν ἰδεῖν). Ut igitur animo Solonis clarissimum illud Homeri obversatum esse quivis videat, ita ἡελίοιο μένος aliunde haustum esse facillime concedat, qui consideraverit hos versus

¹⁾ sic αἰδώς et δέος synonyma leguntur O 658.

Ψ 190· ὅσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἡελίοιο
 κ 160 πιόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο
 (cf. h. Ap. (P.) 371, 374).

24. Exordium versus Solonei cum Homerici versus exitu congruere cernimus in

fr. 13 v. 27 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρόν

Ψ 323 αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐλήθει

(sim. A 561 Ψ 648). Sit sane traditum apud Solonem οὐτι vel οὔτε, tamen optimo iure Hermannus οὐ ἐ coniectura nitida restituit: etenim hiatus οὐ ἐ digammi vice fungens a libris optimae fidei traditur ut lectio Aristarchea testante Didymo ad v. Ω 214: οὕτως ἐπεὶ οὐ ἐ, αἰ δὲ κοιναὶ ἐπεὶ οὐτι (Schol. Ven. A ed. Dindorf).

25. Critice tractandus et imprimis ab importunis coniecturis defendendus est textus distichi

fr. 13 v. 31 sq. ἦλυθε πάντως αὖτις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν

ἦ παῖδες τούτων ἦ γένος ἐξοπίσω.

Wytttenbachius enim et Hermannus variam lectionem ἀναίτια retinere voluerunt inserta particula τ' vel δ': at ἀναίτιοι, quod libri b c d tradunt, duabus de causis equidem praetulerim. Nam ubicumque haec vox apud Homerum recurrit — fit autem quinquies (Λ 654 N 775 υ 135 ἀναίτιον αἰτιάσθαι, Υ 297 ἀ. πάσχει, χ 356 ἀναίτιον οὔταε) — ad personas, nusquam ad res refertur. Tum lectio ἀναίτια ἔργα logicorum leges migrat: non enim innocua facinora luunt posteri, sed innocui. Quodsi Ahrensius ἄντιτα ἔ. coniecit certe ad exemplum Ω 213 ρ 51, 60, vereor, ne immaturo studio Solonem ὁμηρίζειν voluerit; nam totam eius coniecturam — ἄτη ἦ (— ∪ ∪!) ἄντιτα — invitissima Camena consutam esse recte iudicavit Bergk. Etiam ἦ γένος ἐξοπίσω — sic libri B m. sec. c, et Pierson e coniectura — ideo quod reliqui ἡγεμόνων ὀπίσω tradunt, in arenam vocavit criticos, quorum tentamina Bergk. congressit. Quos omnes fugit Solonem in hoc versu ut in aliis a Tyrtæo pendere, qui cecinit

fr. 13,80 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.

Utriusque autem loci fons haud scio an a Maeonida repetendus sit, qui vindictae in posterum dilatae mentionem facit

ν 143 οὐ τι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ¹⁾).

¹⁾ Memoratu dignum iudico ἐξοπίσω de tempore Odysseae esse proprium, de loco (retro) Iliadis.

26. Eadem cadit constructio in verbum φράζεσθαι Homeri, καταφράζεσθαι¹⁾ Solonis, id quod ad σύνταξιν utriusque poëtae aliquantum valere video, cf.

fr. 13 v. 38 ὥς ὕγιής ἐσται, τοῦτο καταφράσατο

Ξ 3 φράζω, δις Μαχᾶον, ὅπως ἐσται τάδε ἔργα
(sim. Υ 115 sq., alibi).

27. Duabus ex rebus pertinere fr. 13 v. 49 sq.

ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἑφαιστοῦ πολυτέχνῳ | ἔργα δαεῖς
ad priscum illum vatem affirmare non recusabis, si intuitus eris

h. 19,5 νῦν δὲ δι' Ἑφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες

ib. 1 sqq. Ἑφαιστον κλυτόμητιν ἀεῖδω, Μοῦσα λίγεια,
δς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ τέκνα
ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός

ζ 233 ψ [160] μῖδρις, δν Ἑφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη | τέχνην π.

υ 72 μέργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ μέργάζεσθαι

Volcanus²⁾ igitur audit locis Homericis, quos excerpſi, κλυτοτέχνης (quinquies Α 571 Σ 143, 391 θ 286 h. 19,5), alibi κλυτόμητις (h. 19,1) vel κλυτομργός (θ 345), πολύμητις vero semel (Φ 355); quare perspicuum est Solonem aliquantulum novasse et πολυτέχνης contaminando composuisse.

28. A Musis homines artes fingendi et canendi ut dona accipere et Homeri opinio erat, vide

θ 481 οἷμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φύλον ἀνδρῶν

ib. 488 ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἦ σέ γ' Ἀπόλλων
et Solonis, vide

fr. 13 v. 51 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων παρὰ δῶρα διδασχθεῖς.

Itaque non est, cur Hartung διδασχθεῖς in δέδεκται correxerit, nisi quod participium absolute positum evitare voluit: cuius liberiores usum optime Bergkius demonstravit adhibito Odysseae v. λ 606.

29. Nec vero minus initium quam exitus

fr. 13 v. 54 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον

a summo omnium temporum poëta epico profectus est. Nam et aliquoties ἔγνω δ' in prima sede versuum velut ε 444 λ 390, 471, 615 ω 102 invenimus et clausulae τηλόθεν ἐρχόμενον originem deducas a vv.

¹⁾ nusquam in Homeri carminibus exstans.

²⁾ Volcanus et Minerva una enumerantur praeterea in Iliadis

Ο 213 sq. αἱ κεν ἄνεο ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελείης

Ἑρῆς θ' Ἑρμείω τε καὶ Ἑφαιστοῖο μύνακτος.

E 478 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἴκω
(ἴκω Bekkerus, ἦκω libri)

ib. 651 οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν
ι 273 ν 237 νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἦ τηλόθεν εἰλήλουθας
τ 28 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθώς.

30. Rursus contaminandis versibus Homericis novi aliquid effici a Solone intellegemus. De medico enim divino narrat liber quintus Iliadis

E 401 (900) τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσσω (πάσσειν),
de medicis autem universis Patroclea

Π 28 τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται.
Unde composuisse videtur poëta Atheniensis
fr. 13 v. 57 ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες | ἰητροί.

31. Fragmenti 13 v. 61

τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
animis legentium inculcat recordationem v.

A 10 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί.
Sed participium κακούμενος Lobeckii coniectura est pro tradito κυκώ-
μενον: recte ille quidem, cum hoc apud Homerum non nisi de
gurgite undarum dicatur, illud κακούμενον vero magnopere fulciatur
figura quadam etymologica in v.

δ 754 μηδὲ γέροντα κακῷ κεκακωμένον

32. Ἄπτεισθαι verbum pariter in prima sede adiuncto nomine
χειρός locatum inveni apud utrumque horum vv.

fr. 13 v. 62 ἀψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὕγιῃ

Ω 508 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα
(cf. K 454, τ 473). Sed quantum distat hic ab illo! Tactus
manuum, moris cotidiani, mentionem facit versus Homericus; tactu
manuum aegros subito revalescere mire prodit Solon: quam diversa
eisdem verbis exprimuntur! Ut igitur forma ad Homerum spectat,
ita res ipsa sacrae scripturae nos Christianos admonet; tactu enim
manuum salvator generis humani Iairi filiolum de mortuis suscitasse
narratur consensu scriptorum evangelii quos vocant synopticorum
Matth. 9,25 ἐκράτησεν τῆς χειρὸς αὐτῆς. Marc. 5,23 ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς
τὰς χεῖρας αὐτῇ, 5 41 κράτησας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου. Item Luc. 8,54.

33. Homerus voci ἐσθλόν opponit κακόν exempli gratia ζ 189
θ 553 (cf. Ameis, append. ad τ 334). Eundem usum secutus est
Solon in fr. 13 v. 63

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἡδὲ καὶ ἐσθλόν.

34. Deorum dona nemini evitanda esse Solon in fr. 13 v. 64 δῶρα δ' ἄφρατα θεῶν γίνεται ἀθανάτων, nemini aspernanda Iliadis auctor affirmat in

Γ 65 οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.
Rectius et ni fallor deis dignius ille 'qui nil molitur inepte'.

35. Argenti sitim importunamque famem maiorum divitiarum sequi crescentem pecuniam Horatius animadvertit et multo ante eum Solon in fr. 13 v. 72 sq.

οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι · τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Tam acutis autem auribus poëta Atheniensis Homeri versus receperat, ut eum non fugeret in sententiis confirmandis interdum hunc subito interrogandi forma uti, scilicet post caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον, nempe

I 77 τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
Ω 367 τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
Θ 208 τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
κ 573 τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα | . . . ἴδοιτο;

36. Nomen Iovis apud Homerum crebro aut in prima versus sede aut in ultima legimus; quae consuetudo Solonem non praeteriit in fr. 13 v. 75

ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότεν Ζεὺς.
Sic A 128 exit in αἶ κέ ποθι Ζεὺς. In prima autem versus sede repperimus indagando 'Ζεὺς' antecedente coniunctione temporali in his vv.

Σ 115 X 365 . . . κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ | Ζεὺς.
Id fortasse Solon imitatus esset, si particulam κέν adhibuisset.

fr. 17. **37.** Unus spondiacus hexameter Solonis memoriae proditus est hic v.

fr. 17 πάντα δ' ἀθανάτων ἀφανῆς νόος ἀνθρώποισιν.
Idem illud ἀνθρώποισιν nonnunquam etiam Homericos versus claudicantes reddere video, ut T 221 ζ 188. Res esset per se parum gravis, nisi de uno superstite spondiaco, ut diximus, ageretur: vel in ipsis minutiis imitatoris vestigia manifeste deprehendas.

fr. 19. **38.** A particulis νῦν δέ saepissime, paene dixi sescenties, ordinuntur versus epici. Etiam fr. 19 Solonis incipit a νῦν δέ σὺ insequente optativo ναίῳς. Quod idem optativi genus in Homeri quoque carminibus (ut Ξ 107 Ψ 150) post νῦν δέ invenias aut in loco eius coniunctivum quem vocant hortativum, ut Θ 100 M 326 X 391 aut

denique imperativum, ut T 275 Ψ 158. Etiam pronomina particulas νῶν δέ subsequentia investigavimus ut Z 337 νῶν δέ με (cf. Θ 370 K 124), λ 66 νῶν δέ σε, χ 54 νῶν δ' ὁ μὲν σὺ δέ

39. Peneleus Boeotorum dux cum caput avulsum trucidati Ilionei hasta gestaret, haec insuper verba in Troianos iactasse fertur: fr 22.

Ε 501 sq. εἰπέμεναί μοι Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος

πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν

'mandate, quaeso, Troiani, nobilis Ilionei parentibus, ut in aedibus lamentationem instituant funebrem'. Et intellexit Ahrens Solonem horum versuum recordatum esse in componendo hoc disticho ab Aristotele (Rhet. I, 15) servato

fr. 22 εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ, πυρρότριχι πατρὸς ἀκούειν .

οὗ γὰρ ἁμαρτινὸν πείσεται ἡγεμόνι .

'mandate (manda?), quaeso, Critiae rutilo capillo insigni, ut patri oboediret: neque enim duci fallacis animi parebit'. Utrobique igitur et infinitivum imperativi vice fungentem et dativum, quem vocant ethicum μοι et in verbis subsequentibus eandem structuram communem esse videmus. Id vero dolendum, quod nescimus, quo imperativus εἰπεῖν sit referendus. Unde illud iure colligas hoc distichon non epigramma in Critiam fuisse, sed ex elegiaco carmine unum superesse. Quam elegiam et familiaritatem, quae inter Solonem et Dropidem patrem Critiae intercesserat, et laudem venusti¹⁾ adulescentis celebrasse consentaneum est.

Sed haec hactenus; nunc vero criticum aliquid adnotabimus Etenim scholiasta quidam Platonis et Proclus in Timaeum (p. 25 F) hunc in modum illud distichon tradidere:

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν κτλ.

De capilli quidem colore rixam non movebimus: gravioris moment est initium εἰπέμεναι. Postquam enim Ahrens in actis philologis (Verhandlungen der 13. Versammlung deutscher Philologen in Goettingen 1853) p. 57 negavit apud elegiacos infinitivos in -έμεναι vel -έμεν cadentes in usu fuisse, et Aristotelis traditionem praetulit, Renner in Curtii studiis (I. part. 2, p. 31 et 47) et Bergk in adnotatione ad Theogn. v. 806 tot exempla eiusmodi congesse- runt, ut dubium non sit, quin ille deceptus sit. Utri igitur plus fidei habebimus, Platonis scholiastis an Aristoteli? Equidem in re tam dubia ideo lectionem Stagiritae praetulerim, quod dativum

¹⁾ Disserte de hac re disputavit Flach in historia lyric. poet. Graec. p. 369 sq.

ethicum μοι ad exemplum Homeri servavit. Eandem lectionem typis exprimendam curaverunt Crusius-Hiller in anthologia lyrica et Roemer in utraque editione libri rhetorices.

fr. 23. 40. Ξένος ἄλλοδαπός, quod in fr. 23 v. 2 deprendimus, Solonis non proprium, sed ad epicum poëtam referendum esse cognosco collato versu

ρ 485 καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἄλλοδαποῖσι.

Quamquam significationem nominis ξένος paulum variatam esse me non fugit: quod enim Homero 'peregrinus' est, id Soloni 'hospitem' esse liquet. Ceterum hic Attica forma ξένος pro Ionica ξείνος usus est.

fr. 24. 41. Adiectivum ἴσος, ortum ex ἴσμος, qua forma Cretes utebantur (v. Prellwitz Et. Wb. s. v.) nusquam non producta vocali ī Homeri aetate pronuntiabatur, quam corripuisse Dores patet. Correptam ī autem primum apparere intellego in Hesiodi Operibus;

cf. versum 752 μηδὲ δυωδεκάμηνον · ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται obelo notandum neque in vetustis numerandum¹⁾. Quem eundem usum paulo post Solonis aetatem Theognis observavit in v. 678

δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον.

Contra Atheniensis poëta more Homérico neutrum ἴσον et producta syllaba priore pronuntiavit et adverbii loco posuit idque in prima versus sede, velut Γ 454 I 616 Σ 82, ut imitatoris vestigium iure statuas in fr. 24 v. 1

ἰσὸν τοι πλουτοῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν.

42. Aliquantum difficultatis interpretibus et criticis ortum est in fr. 24 modo dicto:

Ἰσὸν τοι πλουτοῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν

καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία

ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνον ταῦτα πάρεστιν,

γαστρί τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,

παιδὸς τ' ἡδὲ γυναικός, ἐπὴν κατὰ (καὶ II.) ταῦτ' ἀφίκηται,

ἥβης · (sic Cq Γ x, ἥβη vulgo) σὺν δ' ὥρῃ γίνεται ἀρμόδια.

Qui versus haud scio an sic facile enodari possint: Magnas divitias, argentum aurum, agros equos primo loco posuit Solon, secundo corporis valetudinem, id quod procul dubio ita probatum est Horatio, ut imitetur poëtam Atheniensem

,Si ventri bene, si lateri est pedibusque tuis, nil

Divitiae poterunt regales addere maius (Epp. I, 12,5),

¹⁾ cf. Goettlingii notam ad hunc locum.

tertio vero loco addidit voluptates. Sic enim παιδός τ' ἤδὲ γυναικός interpretandum esse recte monuit Bergk ratione habita aliorum similium versuum Solonis et Theognidis. Quae cum ita sint, illud ἀβρὰ παθεῖν praedicatum ἀπὸ κοινοῦ positum esse censeo, ut ab eo non solum γαστρὶ κτλ. pendeant, sed etiam παιδός τ' ἤδὲ γυναικός κτλ. Atqui apparet his deesse dativum: quem facillime repeti posse e voce ἦβη video, ut tertium sit

. ἀβρὰ παθεῖν
παιδός τ' ἤδὲ γυναικός — ἐπὴν κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται —
ἦβη.

Mallem equidem illud παιδός τ' ἤδὲ γυναικός ad exemplum Homericum 199

οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἤδὲ γυναικί

ad carum filium et coniugem dilectam referri posse, sed satius existimavi probabilius antepondere honestiori. Obstant enim cum alia tum ea, quae supra ad fr. 23.1 (p 25) memoravimus.

43. Locutio ἄποινα διδούς in medio versu Soloneo fr. 24 v. 9

οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας

apparet idque sensu translato. Homerus illud ἄποινα in finem versus extrudere consuevit, ut I 120 T 138 (δόμηναι ἄποινα), Ω [594] (δῶκεν ἄ.), ib. 686 (δοῖεν ἄποινα). Unde factum esse censeo, ut illud nomen ἄποινα cum verbo διδόναι coniunctum Soloni commoda formula videretur, quam oblata occasione adhiberet.

44. Cum σήματα φαίνειν legentibus Homeri carmina — accidit fr. 27. autem B 353 Δ 381 I 236 φ 413, addas h. 6,46 B 308 — ad prodigia sive ostenta spectet, contra apud Solonem in fr. 27 v. 4

ἦβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης

'indicia ineuntis adolescentiae' significare manifestum est. Quodsi codex C exhibet 'δὲ φαίνει', apertus quidem error est librarii metrum turbantis, sed licet particulam δ' serves in apodosi (ἦβης δ' ἐκφαίνει) ex usu Graeci sermonis non ita raro¹⁾.

45. Egregie mehercule Bergk iam in editione lyricorum Graec. prima sanaverat

fr. 27 v. 9 πέμπτη δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
ubi libri 'ὥριον ἄ. γ.', id quod interpreteris 'quinta [hebdomade annorum] vir opportunus videtur conubio'. At ὥριος γάμος idem valet, quod Homericum illud ὥρη γάμου (ο 126 πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην);

¹⁾ Exempla conguessit Ameis-Hentze in indice appendicis II. s. v. δέ.

et Hesiodus iudex litis disceptandae accersitus in nostras partes accedet de conubiis iungendis hoc suadens, Op. 696 sq.

μήτε τριήκοντα μετέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων

μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλά · γάμος δέ τοι ὄριος οὔτος.

Igitur Solonis verba sic vertas: 'quinta hebdomade meminerit vir opportuni conubii iungendi'. Quae cum ita sint, Crusius novissimus anthologiae editor in eo haud scio an non laudandus sit, quod ὄριον illud retinuit.

fr. 27 a (H). 46. Elocutio φρενὸς ἔνδοθεν ἄλγεα κεῖται in fr. 27 a v. 1 edit. Hill-Crus.

γινώσκω — καί μοι φρενὸς ἔνδοθεν ἄλγεα κεῖται
sine dubio revocari potest ad illud

Ω 522 sq. ἄλγεα δ' ἔμπης | ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν

Cf. etiam ω 423 παιδὸς γάρ μοι ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο.

Legenti enim φρενὸς ἔνδοθεν in mentem venit illius Homericī ἐνὶ φρεσὶ (ἐν θυμῷ etc.), videas etiam Sol. fr. 27 c, 1 (H).

47. Solonem cum pangeret fr. 27 a v. 2 (H)

πρεσβυτάτην ἐσορῶν γαῖαν Ἰαονίας

epicam dicendi rationem ante oculos habuisse nemo infitiabitur, si contulerit

Θ 52 Λ [82] εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
(sim. Δ 4 Ψ 464).

fr. 27 c (H). 48. Clausula fr. 27 c (H) v. 1

ὕμεῖς δ' ἡσυχάσαντες ἐνὶ φρεσὶ καρτερὸν ἦτορ

bene consonat cum vv.

Θ 413 πῇ μέματον; τί σφῶιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ

P 111 ἔγχεσι καὶ φωνῇ · τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ

(sim. Υ 169).

ΕΠΗ.

ΕΠΗ.

fr. 31. 49. Fragmenti 31, quod initium habetur carminis cuiusdam epici teste Plutarcho (vit. Sol. c. 3) a nonnullis Soloni adscripti, v. 1

Πρῶτα μὲν εὐχόμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆι

prorsus pendet a versu

H 194 (200) τόφρ' ὕμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.

Ne multa — Iovem ab Homero saepissime Κρονίδην (non solum Κρονίωνα) — interdum in eadem versus sede, qua apud Solonem (velut E 419) — nuncupatum esse constat, v. pag. 12. Heckeri autem coniectura κῶρος (i. e. auctoritatem) loco κῶδος ὀπάσσαι inge-

niosa quidem, sed in versibus tam suspectis neutiquam necessaria, praesertim cum locutionem κῶδος ὀπάσσαι ab Homérico stilo pendere viderimus, v. supra ad fr. 19,5 p. 24.

I A M B O I.

IAMBOI.

50. Notissimum est illud epicum hemistichium 'κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν', quod decies in Iliade, in Odyssea undecies, semel in hymnis exstare exploravimus. Quae nomina toties consociata Solon in usum suum ita convertit, ut numeris mutatis — est enim in tetrametris trochaicis — ordinem quoque verborum immutaverit in fr. 33 v. 4 θυμοῦ θ' ἀμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς. fr. 33.

51. Ὀφθαλμοῖς ὄρᾱν pro simplici ὄρᾱν in trochaico versu fr. 30. 31 v. 5 (H) λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὄρῳσι πάντες ὥστε δῆϊον fr. 30. 31 (H). et in iambico

fr. 32a v. 2 (H) sq. ἃ νῦν ἔχουσιν οὔ ποτ' ὀφθαλμοῖσιν ἄν | εὔδοντες εἶδον invenimus, quod ex copiosa epici poëtae supellectile esse demptum pro explorato habemus; sic ὀφθαλμοῖσι μιδῶν in prima sede v. Γ 28.

52. Telluris epithetum μέλαινα exemplo ductus Homeri, qui fr. 32 (H). septies eo usus est (B 699 O 715 P 416 Υ 494 λ 365, 587 τ 111, adde h. Ap. (P.) 369) Solon quoque adhibuit in fr. 32 v. 5 (H)

ἄριστα, Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε

(nec neglegendum, quod supra (p. 26) ad fr. 38,5 dixi).

53. Priusquam chartae Aristotelicae πολιτείας Ἀθ. ab inferis suscitatae sunt, frustra operam perdiderunt acerrimi viri in sanandis vv. fr. 32 v. 10 sq. (H) (= 36,8 Bgk)

. τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶτταν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ιέντας
.
ἐλευθέρους ἔθηκα.

Nempe illud χρησμὸν λέγοντας (aut χρησμοφδέοντας, ut Ahrensius) ad verbum intellegebatur a plerisque ita: 'necessitate coacti mercedis causa oracula dabant exules' (more Cingarorum). Contra Bergk ceteris multo sagacior sibi visus est, cum interpretaretur: 'loquebantur iam exules parum Attice, sed sermone subobscurο, qualis est oraculorum'; sic nos dicere consuevimus 'orakelhaft reden, orakeln'. At, quod gravissimum est, nullum ex auctoribus locum proferre potuit, quo illud χρησμὸν λέγειν eum sensum habere demonstraretur.

Ecce Stagiritae liber redivivus haec somnia hasque alucinationes dissipavit profundo

..... τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο | χρεῖους φυγόντας

Quae verba radiis solis Homeri collustrari Blass editor rectissime vidit citato hemistichio Θ 57 χρεῖοι ἀναγκαίη . . ., cui versui equidem alterum auxiliantem adiungam ex hymno

Merc. 373 ἀναγκαίης ὑπο πολλῆς.

54. Vulgo traditus est v. fr. 32 v. 25 (H) (= 37,4 Bgk) sic:

πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρώθη πόλις.

Correxit ἐχειρώθη coniectura palmaria vir Batavus acumine ingenii praestans Valckenaer, quam sanxit papyrus Stagiritae reperta. Fac hanc non esse fato nobis redditam: versus epicus, qui illum certe non fugit, affatim ei succurrisset (E 642), ubi de Hercule agitur:

Ἰλίου ἐξκλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

55. Poëtam Maeonium splendidissimis similitudinibus orationem ornare constat, velut eis, quae ad rem venatoriam spectent; inest enim his mirum quantum vigoris et alacritatis. Quid est igitur, cur miremur, si Solonem ex tanto exemplorum thesauro unum sibi sumpsisse videmus? De Hectore huc illuc hostem impugnante narratur M 41 sq.:

ὥς δ' ὁπότε ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητήρσιν
κάπριος ἦε λέων στρέφεται σθένει βλεμαίνων.

Quae comparatio adeo probata esse videtur Soloni, ut de semet ipso adversarios undique arcente caneret, fr. 32 v. 27 (H) (= 37,6 Bgk):

τῶν οὖνεκ' ἀλκὴν πάντοθεν ποιούμενος¹⁾
ὥς ἐν κυσὶν πολλῇσιν ἐστράφην λύκος.

fr. 32 b (H).

56. Inter criticos et interpretes nonnihil movit certaminis fr. 32 b v. 3 (H) (= 36,21 Bgk). Optime hunc versum exhibet Plut. Sol. c. 16

πρὶν ἂν ταραξας πῖαρ ἐξέλη γάλα,

vitiose Aristoteles πῶαρ ἐξεῖλεν γάλα. Ne multa: Hartung interpunctione post ταραξας posita πῖαρ γάλα 'pingue lac' esse voluit: at rectissime Bergk perspexit locum facillime explicari, cum transpositio verborum statueretur, ut orationis prosae hic sit ordo:

πρὶν ἂν γάλα ταραξας ἐξέλη πῖαρ.

Quae Solonis traiectio vocabulorum alibi quoque notabilis est, ut ἄριστα συμμαρτυροίη fr. 32,5 (H), εὐπροσόνας δαιτός 4,10,

¹⁾ Quod papyrus tradit (ἀλκὴν ποιεῖσθαι i. e. ἀλέεσθαι), crux, quae erat in perplexo ἀρχὴν κυκλούμενος, summota esse videtur.

ἐπτά . . . ἐβδομάειν 27,18, οἱ δ' ἄρτιον αὐτῶν 38,2 (cf. Bergkium ad fr. 33,4). Hanc structuram modo dictam praeclare confirmari video allatis.

Λ [550] P 659 οἷ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βροῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι.

M E Λ H.

MEΛH

57. Unicum Solonis μέλος nobis relictum incipit hunc in modum: fr. 42.

fr. 42 v. 1 Πεφυλαγμένος ἄνδρα (ς)έκαστον ὄρα.

Quam participii formam uno Homeri loco et eam cum imperativo infinitivo coniunctum deprendi (Ψ 343):

. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

Itaque haud scio an non ineptum sit monere commune aliquid inesse utrique versui.

Cap. V.

De singularibus vocabulis utriusque poëtae propriis.

Cum supra elocutiones Homeri et Solonis communes contemplati simus, nostrum nunc est enumerare singula illa vocabula, quae hic Codrides mutuatus est a Maeonide. Quo e numero pauca quaedam raritate praeter cetera elucentia afferam; catalogum vero ceterorum nominum et verborum, quae quamquam in vulgari sermone evanuerunt, tamen e iugi fonte Homeri quasi in sucum et sanguinem posteriorum vatum, inprimis tragicorum transisse constat, velut βροτός, πενυχρός — hunc catalogum in hoc libello proponere alienum puto. Neque enim est, quod miremur, si etiam Solonem largam eorum partem accepisse videmus.

1. Minervam exornavit Solon in

fr. 4

fr. 4 v. 3 sq. τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη | Παλλὰς Ἀθηναίη
duobus cognominibus Homericis, vide vv. μεγάθυμος
ὀβριμοπάτρη

θ 520 (sim. ν 121) νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην

E 747 Θ [391] α [101] ἡρώων, ιοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη

(sim. γ 135, ω 540). Nomine ὀβριμοπάτρη igitur et Solonis et Homeri versus finitus est.

2. Epithetum πολυήρατον ab utroque poëta urbi cuidam magnificae attributum legimus, ab Homero Thebis, Athenis a Solone: πολύηρατος

λ 275 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβη πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων

fr. 4 v. 21 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστῳ | τρύχεται . . .

Quid? quod vitiose traditus est pentameter

fr. 4,22 τρύχεται ἐν συνόδοις, τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις.

Apertam mendam violentius, opinor, sustulit Bergk, cum commendaret 'τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα'; sed quamquam ὁμηρικῶς hoc dici poterat — sic A 107 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα legimus — tamen a litteris traditis longius recedit. Facillima emendatione, quam idem antea proposuerat probante Voemelio eamque Crusius nuperrime in textum recepit 'συνόδοις φίλαις', mihi quoque satis sanatus is locus videtur: spectat enim ad clandestinos coetus factiosis hominibus gratos et acceptos, quos Graeci appellabant ἐταιρίας, quam vocem glossematis vice subesse suspicor in lectione librorum Ω u Vind. 3 ,φιλεταίροις'.

fr. 9
αἰδρεῖη

3. Singularis numerus nominis αἰδρεῖη apud Homerum legitur solum in v.

μ 41 ὅς τις αἰδρεῖη πελάση καὶ φθόγγον ἀκούσῃ¹⁾

atque in eadem sede, qua apud Solonem in

fr. 9 v. 4 δῆμος αἰδρεῖη δουλοσύνην ἔπεσεν.

Pluralem autem ab illo ter usurpatum invenias cf. αἰδρεῖησιν (κ 231, 257 λ 272). Quaeritur, utrum in hoc fragmento αἰδρεῖη (sic tradit Diod. XIX.1) an αἰδρεῖη (ita exhibet eundem locum eiusdem Diodori Exc. Vat. t. III. p. 23 Dind.) scribendum sit. Quid? Etiam in his minutiis Solonem ab Homero pendere consentaneum est. Et eius quidem libri ita fluctuant, ut meliores codices, quos nostrates editores I. Bekker, La Roche, Cauer, A. Nauck, A. Ludwich, Faesi, Ameis secuti sunt, formas αἰδρεῖη(σι) exhibeant, deteriores vero formam vocali ε carentem αἰδρεῖη, cf. sodes editionem La Rochei. Miror igitur meo iure, quod Bergkius utramque lectionem in apparatu critico adnotavit, deteriorem autem in textu exarandam curavit²⁾.

fr. 13
πυροφόρος
πίων

4. In fr. 13 v. 20 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον,

fr. 24 v. 2 καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία

fr. 13 v. 23 λάμπει δ' ἥελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν.

Solon terrae haec duo epitheta ex epico sermone sumpta tribuit. Namque cum πυροφόρος apparet (bis in clausula) in vv.

M 314 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόριοι

Φ 602 ἦρος ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόριοι

Ε 122 ἀφνειὸν βιότιοι, ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι | πυροφόροι

¹⁾ μ 41 αἰδρεῖη FHJRS

κ 251 αἰδρεῖησιν A 1. m.

ib. 257 „ A 1. m. Q.

λ 272 „ MQV Apoll. Soph. 18,13.

²⁾ Quae cum dudum scripsissem, laetus inveni etiam Crusium novissimum editorem formam αἰδρεῖη praetulisse.

(similiter γ 495 h. Ap. (P.) 228), tum epitheton πίων, πείρα de agricultura dicitur γαῖα πείρα τ 173, ἀνδρῶν πίονα ἔργα (Hesych. τὰ γεωργικά) M 283, similem in modum μάλα πίονα δῆμον E 710 etc., πίονες ἀγροί Ψ 832, πείρα ἄρουρα Σ 541 etc., πίοτατον πεδίον I 577. Memoratu autem dignum codices B m. sec. et b κατ' ἀπείρονα exhibere instar illius clausulae κατ' ἀπείρονα γαῖαν (ρ 418) et ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν (H 446 ο [79] ρ 386 τ 107). Si scripta spectamus KATAΠIONA et KATAΠIPONA (ι enim saepe pro ει invenitur), ea sui simillima esse liquet. Tamen πίονα longe praetulerim, cum praecedant, quae fertilitatem respiciunt, γῆν πυροφόρον et καλὰ ἔργα. 'At haec ipsa agrorum fertilitas' inquires 'tempestate subito coorta perisse antea dicitur; itaque πίονα non iam apte positum'. Nimirum fruges agrorum perierunt, mansit ipsa fertilitas. Lectio ἀπείρονα autem ex recordatione Homerica a librario quodam textui illata est¹⁾.

5. Adiectivum ἀσκηθῆς caput est versus

fr. 19

fr. 19 v. 4 ἀσκηθῇ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος.

ἀσκηθῆς

Num casui tribuendum, quod ab eodem epitheto tres incipiunt epicī versus (K 212 Π 247 λ 535)? An potius vocem tam gravem ceteris praeponere maluit uterque poëta? Ceterum illud ἰοστέφανος, quo hic pentameter clauditur, Cypridem ornare cognosco etiam in h. 5,18, unde facillime tibi persuadeas variam lectionem εὐστεφάνου libris Parisinis servatam non flocci esse putandum.

ἰοστέφανος

6. Venerem in insula Cypro natam in

fr. 26

fr. 26 v. 1 Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου

Κυπρογενῆς

appellat Solon fortasse respiciens

h. Ven. 9,1 Κυπρογενῇ Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἧ τε βροτοῖσιν, sed multo magis ideo, quod Cyprum adiit teste Plutarcho (Sol. 26).

7. In carmine deperdito γῇ a Solone audit λιπαρή, κουροτρόφος

fr. 43

(fr. 43 Bgk), quae epitheta seiuncta apud Homerum de insulis leguntur — λιπαρή de Chio (h. Ap. 38), de Ithaca κουροτρόφος (ι 27) —, conexa apud Solonem. Itaque hoc quoque loco moneam imitatoris sapientis naturam in eo esse inprimis perspicuam, quod disiecta membra poëtae suo more atque usu contaminare solet. Sic supra vidimus ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων et μάντιν θῆκεν Ἀπόλλων ab hoc in unum esse coactum (fr. 13,58); modo memoravi μεγάθυμος et ὀβριμοπάτρη separatim tribui Minervae ab Homero, a Solone communiter.

λιπαρός
κουροτρόφος

¹⁾ Idem carmen 13 in v. 47

ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν

πολυδένδρεος

epitheton ornans exhibet, quod in eadem sede, sed variis nominibus adiunctum reperitur δ 737 κῆπον π., ψ 139, 359 ἀγρόν π., h. Ap. (P.) 475 Κνωσὸν π.

Cap. VI.

Conspectus elocutionum Solonis adhuc tractatarum et summa capitum II.—V.

Disputavimus adhuc de his verborum iuncturis vocibusque:

vers.	locus Soloneus	locus Homericus ¹⁾ respondens	tractatus in capite
	fr. 2. 3		
H. ²⁾	v. 1 δὴ τότε ἐγὼ (formula) . .	≈ ³⁾ ι 88, 561 κ 103 μ 9. ib. 153, 264, 270, 333	IV, ₁
H.	v. 3 αἶψα γάρ	≈ ο 495 τ 360	IV, ₂
H.	γάρ φάτις γένοιτο	≈ ³⁾ ζ 29 ψ 362	IV, ₂
H.	v. 5 ἴομεν μαχησόμενοι περὶ . .	≈ M 216	II, ₁
	fr. 4		
H.	v. 1 οὔ ποτ' ὀλεῖται	≈ B 325 H 91 ω 196 .	II, ₂
H./P. ²⁾	v. 1/2 Διὸς αἶσαν (formula) . .	= ³⁾ P 321 ι 52.	II, ₆
P. ²⁾	v. 2 μακάρων θεῶν (formula) .	≈ h. Merc. 5 h. 17,5 .	II, ₃
H.	v. 3 μεγάθυμος	= θ 520	V, ₁
H.	ὀβριμοπάτρη (formula) . .	≈ E 747 Θ 391 α 101 .	V, ₁
H./P.	v. 3/4 τοίη γάρ Παλλὰς Ἀθηναίη	≈ δ 826/8.	II, ₄
P.	v. 4 χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχει . . .	≈ Δ 249 E 433 I 419, 686 Ω 374	IV, ₃
H.	v. 5 αὐτοὶ φθείρειν ἀφραδίῃσιν .	≈ E 648 κ 27	IV, ₄
H.	v. 7 οἷσιν	≈ B 805 K 418 N 717 Ξ 85 Ψ 159, 405 Ω 202 δ 9 π 97, 115, 217, 422	IV, ₅
H.	έτοιμον	= I 425 Σ 96	IV, ₅
P.	v. 8 ἄλγεα πολλὰ παθεῖν . . .	= ι 53 ν 310 π 189 . .	III, ₁
H.	v. 13 ἄλλοθεν ἄλλος (formula) .	≈ I 311 N 551 ι 401, 493 κ 119, 442 λ 42 σ 231 ω 415	II, ₅
H.	v. 15 ἥ σὺ νοῖδε τὰ γινόμενα πρό τ' ἐόντα	≈ A 70	IV, ₆
H.	v. 19 πόλεμον ἐπεγείρει	≈ B 440 Δ 352 Θ 531 Σ 304 T 237	IV, ₇
H.	v. 21 πολυήρατον	= λ 275	V, ₂
P.	v. 24 γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν . . .	= ι 36	III, ₂

¹⁾ Enumerabo scilicet graviores tantum.

²⁾ H. significat Solonis versus hexametros

P. " " pentametros

H./P. " imitationis verba hexametro pentametroque communia esse

³⁾ ≈ " locos cum Homericis prorsus congruentes

" " ab Homericis paululum discrepantes

≈ " Homericis quodammodo similes.

vers.	locus Soloneus	locus Homericus respondens	tractatus in capite
	fr. 4		
H.	v. 25 δεσμοῖσι δεθέντες (formula)	≈ μ 54 h. 6,12	IV,8
H.	v. 27 ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω . .	= h. Cer. 303	IV,9
P.	v. 28 ἀδελφοὶ θύραι	= σ 239 ψ 49	III,8
H.	v. 29 ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν . .	≈ I 476	IV,10
P.	v. 30 ἐν μυχῷ θαλάμοιο	≈ P 36 ψ 41	IV,11
H.	v. 31 θυμός με κελεύει (formula)	= H 68, 349, 369, Θ 6 η 187 θ 27 ρ 469 σ 352 φ 276	III,4
P.	v. 34 ἀμφιτίθῃσι πέδας	≈ N 36	IV,12
H.	v. 37 δίκας σκολιάς	≈ Π 387	IV,13
H.	v. 39 παύει χόλον (formula) . .	= A 192 I 459 O 72 T 67	IV,14
H.	ἀργαλέης ἐριδος	≈ P 384	IV,14
H.	ἐριδος χόλος	≈ Σ 107	IV,14
	fr. 5		
H.	v. 1 τόσιν — ὅσων	= Ω 670	III,5
H.	v. 3 οἷ δ' εἶχον (formula) . .	= B 581, 683, 695, 729 .	IV,15
H.	χρήμασιν ἀγχιτοί	≈ E 787 Θ 228	IV,15
H.	v. 5 ἀμφιβαλὼν σάκος	≈ Γ 334/5 Σ 203/4 . . .	IV,16
	fr. 6		
H.	v. 1 ἡγεμόνεσσιν ἔποιτο	= M 87 N 801	III,6
	fr. 9		
H.	v. 1 ἐκ νεφέλης χιόνος μένος ἦδ' ἔ χαλάζης	≈ O 170	IV,17
H.	χιόνος ἦδ' ἔ χαλάζης	≈ X 151	IV,17
P.	v. 4 αἰδρεῖη	≈ μ 41	V,8
	fr. 13		
H./P.	(v. 1 Μνημοσύνης τέκνα Μοῦσαι	≈ h. Merc. 429	IV,18)
H.	Ζηνὸς Ὀλυμπίου (formula)	≈ O 131 β 68	II,6
H.	ἀγλαὰ τέκνα (formula) . .	≈ B [871] λ 285 ξ 223 .	II,7
H./P.	(v. 2 5 κλυτὲ μοι εὐχομένῃ· ὄλβον ... δότ' κ. ... ἔχειν .	= ep 6,1/3, 12,1/2	III,7)
P.	v. 2 κλυτὲ μοι εὐχομένῃ (form.)	= A 453	III,7
P.	κλυτὲ μοι (formula)	= ζ 239 ο 172	III,7
H.	v. 3 ὄλβον δότ'	= h. 14,9, 19,8	III,7
H./P.	v. 3,4 πρὸς θεῶν μακάρων καὶ πρὸς ἀνθρώπων	≈ A 339	IV,19
H.	θεῶν μακάρων (formula) .	≈ h. Cer. 346 θ 281 ι 276 ib. 521	II,8
H./P.	πρὸς ἀνθρώπων δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν	≈ α 95 γ 78	IV,19
P.	v. 6 αἰδοῖον . . . δεινόν	≈ Γ 172	IV,20
H.	v. 11 οὐ κατὰ κόσμον ἔρχεται . .	= Θ 12	II,9
H.	οὐ κατὰ κόσμον (formula)	≈ υ 181	II,9

vers.	locus Soloneus	locus Homericus respondens	tractatus in capite
	fr. 18		
H.	v. 13 οὐκ ἐθέλων ἔπεται . . .	= h. Cer. 124 ε 99 ω 307	II,10
H.	οὐκ ἐθέλων (formula) . .	≈ Δ 300 Ψ 88 ε 155 .	II,10
P.	v. 16 οὐ γὰρ δ' ἦν . . .	≈ ο 155	IV,21
H.	v. 17 ἀλλὰ Ζεὺς (formula) . .	≈ Δ 381 N 355 T 87 ρ 424 τ 80	II,11
P.	v. 18 ὥστ' ἄνεμος δισκέδασεν .	≈ ε 368,9	IV,22
P.	ἄνεμος νεφέλας δισκέδ.	≈ E 525	IV,22
H.	v. 19 πόντου ἀτρυγέτοιο (formula)	= ζ 226	III,8
P.	v. 20 (γῆν) πυροφόρον	≈ M 314 E 122 Φ 602 .	V,4
H./P.	v. 21 θεῶν ἔδος αἰπ. ἱκ'. οὐρανόν	= E 367, 868	III,9
H.	v. 23 λάμπει ἡελίοιο μένος . .	≈ P 650	IV,23
H.	ἡελίοιο μένος (formula) .	= Ψ 190 κ 160	IV,23
H.	πίονα γαῖαν ,	= τ 473	V,4
H.	v. 27 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε . . .	≈ Ψ 323	IV,24
H.	αἰεὶ διαμπερές	≈ O 70 (h. Ap. (P.) 485)	II,12
P.	v. 30 μοῖρ' κίχῃ	= P 478, 672 X 303 . .	III,10
P.	θεῶν μοῖρ' (formula) . . .	= λ 292 χ 413	III,10
H./P.	v. 31/32 τίνουσιν ἢ γένος ἐξοπίσω .	≈ ν 143	IV,25
H.	v. 33 ἀγαθός τε κακός τε (form.)	= θ 63	III,11
H.	v. 37 νοῦσοισιν ὑπ'. ἀργαλέησιν .	= N 667	III,13
P.	v. 38 ὥς ἔσται, κατεφράσατο	≈ E 3	IV,26
P.	v. 42 χρήματα πολλά	≈ ν 203 ο 230	II,13
H.	v. 43 ἄλλοθεν ἄλλος (formula) .	≈ B 75 I 671	II,5
H.	κατὰ πόντον ἀλᾶται . . .	= ε 377	III,13
H.	v. 43/45 κατὰ πόντον ἰχθ. ἀνέμοισι φο- ρεύμενος ἀργαλ. (formula)	= ι 82	III,15
P.	v. 44 ἐν νηυσὶν ἄγειν	= T 298 δ 82	II,14
P.	ἐν νηυσὶν (formula) . . .	≈ B 454 Λ 14, 659, 826 Π 24 γ 287 δ 513 . .	II,14
P.	οἴκαδε . . . ἄγειν (formula)	= Γ 72, 92, 404 κ 35 .	III,14
H.	v. 45 ἀνέμοισι φορ. ἀργαλ. . .	= μ 425 ξ 313	III,15
H.	ἀνέμοισιν ἀργαλ. (formula)	= N 795 E 254	III,15
H.	v. 47 εἰς ἐνιαυτόν (formula) . .	≈ T 32 Φ 444 δ 86, 526 κ 467 ξ 292 ο 230 . .	II,15
H.	πολυδένδρον	≈ δ 737 ψ 139, 359 . .	V,4
P.	v. 48 καμπύλ' ἄροτρα	≈ h. Cer. 309	II,16
H./P.	v. 49 Ἀθηναίης καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνειω ἔργα δαεῖς . .	≈ h. 19,5, 1 sq., ζ 233 ψ 160 ο 72	IV,27
H.	v. 51 Ὀλομπιάδων Μουσέων . .	= B 491	III,16
H.	Μουσέων διδαχθεῖς	≈ θ 481/88	IV,28
H.	v. 53 μάντιν ἔθηκεν Ἀπόλλ. . .	= ο 252/3	III,17
H.	ἄναξ ἐκάσργ. Ἀπόλλων (form.)	≈ O 253 Φ 461 θ 323 .	II,17

vers.	locus Soloneus	locus Homericus respondens	tractatus in capite
	fr. 13		
P.	v. 54 ἔγνω δ' (formula) . . .	≈ ε 444 λ 390, 471, 615 ω 102	IV,29
P.	τηλόθεν ἐρχόμενον	≈ E 478, 651 ι 273 ν 237 τ 28	IV,29
H./P.	v. 57 Παιῶνος πολυφ. ἱητροί	≈ E 401 (900) Π 28 . .	IV,30
P.	v. 60 ἥπια φάρμακα (formula) .	≈ Δ 218 Λ 515, 830 . .	II,18
H.	v. 61 κακαῖς νούσοισιν	≈ A 10	IV,31
H.	νούσοισιν ἀργαλέαις	vide v. 37.	
P.	v. 62 ἀψάμενος χειροῖν	≈ Ω 508	IV,32
H.	v. 63 κακὸν καὶ ἐσθλόν	≈ ζ 189	IV,33
P.	v. 64 δῶρα ἄφυκτα θεῶν	≈ Γ 65	IV,34
P.	v. 72 τίς ἄν	≈ I 77 Ω 367 θ 208 κ 573	IV,35
P.	v. 74 ὤπασαν ἀθάνατοι	≈ h. Cer. 220	II,19
H.	v. 75 ὁπόταν Ζεὺς	≈ Σ 115 X 365	IV,36
P.	v. 76 ἄλλοτε ἄλλος (formula) .	= δ 236	II,5
	fr. 15		
P.	v. 4 ἄλλοτε ἄλλος (formula) .	vide fr. 13,76	
	fr. 17		
H.	ἀνθρώποισιν	≈ T 221 ζ 188	IV,37
	fr. 19		
H.	v. 1 νῦν δὲ σύ	= λ 66	IV,38
H.	νῦν δὲ . . . ναίοις	≈ Ξ 107 Ψ 150	IV,38
H.	Σολίοισιν . . . ἀνάσσων . .	= Z 397 I 484	III,18
H.	πολὸν χρόνον ἐνθάδ'	≈ B 343 δ 594, 599 ο 68 ib. 545	II,20
H.	πολὸν χρόνον (formula) . . .	≈ Γ 157 M 9 β 115 δ 543 ib. 675 ε 319 etc. . .	II,20
H./P.	v. 3 ἐμὲ ξὺν νηϊ̇ θοῶ̇ . . . πέμποι	= A 389	III,19
P.	v. 4 ἀσκηθῆ̇	= K 212 Π 247 λ 535 .	V,5
P.	ἰοστέφανος	= h. 5,18	V,5
H.	v. 5 χάριν κ. κύδος ὑπάζοι . .	= ο 320	III,20
	fr. 20		
P.	v. 4 μοῖρα κίχοι θανάτου . . .	= P 478, 672 X 436 . .	III,21
P.	μοῖρα . . . θανάτου (formula)	= β 100 γ 238 τ 145 ω 135	III,21
	fr. 21		
P.	v. 2 ἄλγεα καὶ στοναχάς (form.)	= B 39 ζ 39	III,22
	fr. 22		
H.	v. 1 εἰπέμεναι Κριτίῃ	= Ξ 501	IV,39
	fr. 23		
H.	v. 1 ὄλβιος ᾗ	= h. Cer. 481	III,23
H.	παῖδες . . . φίλοι	≈ τ 455	III,23
H.	τὲ . . . καὶ μώνυχες ἵπποι (formula)	≈ Λ 708	II,21
P.	v. 2 ξένος ἀλλοδαπός	= ρ 485	IV,40

vers.	locus Soloneus	locus Homericus respondens	tractatus in capite
	fr. 24		
H.	v. 1 ἴσον	≈ Γ 454 I 616 Σ 82 . .	IV,11
P.	v. 2 (γῆς) πυροφόρου	vide fr. 13,20	
H.	v. 3 ἵπποι θ' ἡμίονοί τε (form.)	= Ψ 260 Ω 471 . . .	III,24
H.	v. 5 παιδός τ' ἡδὲ γυναικός . .	= ε 199	IV,42
H.	v. 9 ἄποινα διδούς (formula)	≈ I 120 T 138 Ω 686 .	IV,43
H.	θάνατον φύγοι (formula)	≈ Π 98 Φ 103 δ 789 ο 300	II,22
	fr. 25		
H.	v. 1 ἥβης ἐρατοῖσιν ἄνθεσι . .	= ο 366	III,25
H.	ἥβης ἄνθεσι	= N 484	III,25
	fr. 26		
H.	v. 1 Κυπρογενεὺς	= h. Ven. 9,1	V,6
	fr. 27		
H.	v. 1 παῖς ἐὼν ἔτι νήπιος . . .	= τ 530	III,26
H.	ἔρκος ὀδόντων (formula)	≈ Δ 350 I 409 Ξ 83 α 64 γ 230	II,23
P.	v. 4 ἐκφαίνει σήματα	≈ B 353 Δ 381 I 236 φ 413	IV,44
H.	v. 7 μέγ' ἄριστος (formula)	≈ Π 271 P 164 χ 29 .	II,24
H.	v. 9 ὠρίου γάμου	≈ ο 126	IV,45
H.	v. 13 μέγ' ἄριστος	≈ vide fr. 27,7	
	fr. 27 a (Hill-Crus.)		
H.	v. 1 φρενὸς ἐνδοθεν ἄλγεα κεῖται	≈ Ω 522/3 ω 423 . . .	IV,46
P.	v. 2 ἐσορῶν γαῖαν Ἰαονίας . .	≈ Θ 52 Λ 82	IV,47
	fr. 27 c (H)		
H.	v. 1 ἐνὶ φρεσὶ καρτερὸν ἦτορ .	≈ Θ 413 P 111	IV,48
H.	v. 3 μέγαν νόον	≈ h. Cer. 37	II,25
	fr. 28		
H.	ἐπὶ προχοῇσι	≈ P 263	II,26
	fr. 31		
H.	v. 1 εὐχόμεσθα Διὶ Κρον. βασιλ.	≈ H 194, 200	IV,49
H.	Διὶ Κρονίδῃ (formula)	≈ I 172	II,6
P.	v. 2 καὶ κῦδος ὑπάσσαι (formula)	= H 205	III,20
	fr. 33		
I. ¹⁾	v. 4 θυμοῦ καὶ φρενῶν	≈ A 193	IV,50
	fr. 30. 31 (H)		
I.	v. 5 ὀφθαλμοῖς δρῶσι (formula)	= Γ 28	IV,51
I.	v. 6 σὸν θεοῖσιν	≈ Ω 430	II,27
	fr. 32 (H)		
I.	v. 5 Γῇ μέλαινα (formula)	= B 699 O 715 P 416 T 494 λ 365, 587 τ 111 . .	IV,52
I.	v. 10 ἀναγκαίης ὕπο	≈ h. Merc. 373	IV,53
I.	v. 10/11 ἀναγκαίης χρεῖσός . .	≈ Θ 57	IV,53
I.	v. 18 τῷ κακῷ τε κάγαθῷ . .	= δ 392	III,11

¹⁾ I. significat Solonis versus quos vocant ἰσμβους.

vers.	locus Soloneus	locus Homericus respondens	tractatus in capite
	fr. 32 (H)		
I.	v. 25 ἐχηρώθη πόλις	≈ E 642	IV,54
I.	v. 27 ὥς ἐν κυσίν . . . ἐστράφη	≈ M 41	IV 55
	fr. 32 a (H)		
I.	v. 2 ὀφθαλμοῖσιν εἶδον (formula)	vide fr. 30. 31,5 (H) . .	
I.	v. 4 βίαν ἀμείνονες	= O 139	III,37
	fr. 32 b (H)		
I.	v. 3 πῖαρ ἐξέλεγ	≈ Λ 550 P 659	IV,56
	fr. 38		
I.	v. 4 πάντα δ' ἀφθόνως πάρα . .	= h 29,8 h. Ap. (P.) 536 .	III,28
I.	v. 5 γῇ φέρει μέλαινα	= τ 111	III,28
	fr. 42		
M. ¹⁾	v. 1 πεφυλαγμένος ὄρα	≈ Ψ 343	IV,57
M.	ἄνδρα ἑκαστον (formula) . .	≈ H 424 I 11 O 660 ω 441	II,28
M.	v. 2 ἔχων ἔγχος	= Z 44 Φ 139	II,29
	fr. 43		
A. ²⁾	λιπαρή	≈ h. Ap. 38	V,7
A.	κουροτρόφος	≈ ι 27	V,7

Sed priusquam quid sibi velit haec tabula, concludimus, proponenda est nobis altera, qua locos Homericos ex ordine librorum Homericorum (A—Ω, α—ω) digeremus. Cuius ambitus ne iusto maior fiat, e locis parallelis, quorum modo maximam partem mentionem fecimus, nunc potissimum quemque deligemus. Sunt igitur ei singulis his partibus Iliadis et Odysseae ita tribuendi:

A 10, 70, 339, 389, 453 B 39, 75, 343, 353, 440, 454, 491, 581, 871 Γ 28, 65, 72, 92, 172, 334, 404, 454 Δ 300, 381 E 367, 401, 478, 525, 642, 648, 651, 747, 787, 900 Z—, H 68, 194, 200, 205, 349, 369 Θ 12, 57, 391, 413 I 11, 120, 172, 311, 419, 425, 476, 484 K—, Λ 515, 708, 830 M 87, 216, 314 N 36, 311, 484, 667, 795 Ξ 3, 107, 501 O 70, 131, 139, 170, 253 Π 247, 271, 387 P 36, 263, 321, 384, 478, 659, 672 Σ 107, 115 T—, Υ—, Φ—, Χ—, Ψ 260, 323, 343 Ω 508, 522.

α 64, 95, 101 β—, γ—, δ 86, 236, 392, 526, 737, 789, 826 ε 319, 377, 444 ζ 29, 226, 233, 239 η—, θ 208, 481, 520 ι 27, 36, 53, 82, 88, 561 κ 27 λ 66, 275, 285, 535 μ 41, 54, 425 ν 143, 203 ξ—, ο 126, 253, 320, 366, 495 π—, ρ 485 σ 239 τ 455, 473, 530 υ 155 φ—, χ—, ψ—, ω—.

Quae ex utraque tabella colligi liceat, iam quaerendum est. Et ex priore quidem conspectu facile intellegimus in versibus

¹⁾ Littera ,M' Solonis versus ex unico lyrico carmine notavi.

²⁾ Littera ,A' Solonis versus ἐξ ἀδῆλων εἰδῶν notavi.

pentametris multo rariores apparere stili epici imitationes quam in hexametris; si numerum poscas, alterum tantum fere exemplorum hexametri praebent. Cuius rei causas esse inprimis metricas nemo non videt; accedit, quod pentametrorum sententiae ex animo et ingenio poëtae liberius profluebant quam hexametrorum; ut enim vates elegiaci his numerum heroicum reddentibus audientium aures suaviter permulcebant, ita illis suas ipsorum cogitationes et affectus plerumque prodentibus eorundem animos mirum in modum commovebant. Quod vero in iambis elocutio Homerica omnis fere evanuit et paucissima reperiuntur indicia imitationis, sed in eis insignia quaedam, ut illud ἀναγκαίης ὅπο | χρειοῦς (fr. 32,10 sq. (H)) ab Aristotele comprobatum, non est, quod miremur: ipsa enim materies, non metrica solum ratio postulavit, ut in iambis poëtae vestigiis vulgaris sermonis magis magisque insisterent, id quod Ahrensium observasse infra (cap. VIII.) dicemus.

Quodsi quis roget, num discrimen aliquod statui possit inter carmina iuvenis et senescentis, utrum iuvenis saepius magisque ad verbum imitatus sit Homerum an senex, hoc nullo pacto fragmentis, quae exstant, coargui posse patet. Etenim si fragmenta ex aetate Solonis ordinaverimus¹⁾ Flachii potissimum opera usi (Gr. Lyr. p. 359 sq.), haudquaquam comperiemus seni Soloni Maeoniden minus exemplo fuisse quam adolescenti. Cuius rei insigne argumentum est fragm. 13, quod inscribitur ὁποθῆκαι εἰς ἐαυτόν, opus minime iuvenile, sed permaturi ingenii: in hoc ingentem imitationum vim comprehendendi manifestum est.

Nunc vero disceptanda est quaestio gravissima, quot quibusque carminibus Homericis Solon sit usus; quam ad rem facilius explicandam alterum indicem supra dedimus. Sed in hoc potissimum cavendum est, ne nimis confidentes ac morosi simus neve quid audacius quam verius efficiamus. Nam quinque fere milia versuum Solon condidisse traditur teste Diogene Laertio (I,61)²⁾, quorum maximam partem fortuna nobis invidit, cum e tanto numero trecenti fere nobis relictii sint. Nonne igitur ex particula operis

¹⁾ Carminum iuvenilium fragmenta haec fere sunt: 8, 14, 15, 25, 26, 42? — Carmina aetatis iam corroboratae esse censeo haec: 1, 2, 3 (Σαλαμίς), 4 (ὁποθῆκαι εἰς Ἀθην.), 36, 37 (iambi), 32—35 (tetrametri), 38—41 (de novo rerum statu), 5 (de rebus Athen.) — ad singulos homines: 22 (πρὸς Κριτίαν), 19 (πρὸς Φιλόκ.); huc spectare videtur 27 (de aetate humana), 20 (πρὸς Μίμνερμον), 21, 23, 24. Carmina ineuntis senectae (post reditum in patriam) videntur: 9—12, 13 (ὁποθῆκαι εἰς ἐαυτόν).

²⁾ cf. Christ LG³ p. 128.

cautissime totum metiamur necesse erit? Quae cum ita sint, quodammodo 'ex ungue leonem' ut aiunt, cognoscere studebimus. Posteriore igitur tabula demonstratur certas imitationes inesse libris Iliadis A—Σ (exceptis Z et K), Ψ et Ω; deesse autem libris ΤΥΦΧ; item eas contineri libris Odysseae α, δ, ε, ζ, θ—ν, ο, ρ—υ, non contineri libris β, γ (Telemachiae partes), η (carmen admodum recens), ξ, π, denique φ—ω. Ex hoc intellegimus in eis carminibus, quae serie priora sunt, sive in vetustissimis (vel. ΑΔΕΠ) sive recentioribus (ut ΘΙΑ³Σ), sive recentissimis (sic Β²Σδθλο) certas imitationes admodum esse crebas, in carminibus autem posterioribus (Τ—Χ, φ—ω) aut nullas aut incertas inveniri. Qua in re quantum casui tribuendum sit, nescimus — quis enim dubitet, quin fieri potuerit, ut cum deperditis Solonis versibus exempla etiam ex illis hausta deperirent? Optimo igitur iure statuemus aetate eius corpus carminum Homericorum, quod quidem nobis traditum est, iam totum fuisse compositum idque eodem ambitu quem nosmet novimus. Quid? quod ipse in causa Megarensi etiam versu haud dubie spurio catalogi navium (B 558) usus esse perhibetur:

στῆσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες,

sive vere hunc interpolavit, quod censet Plutarchus (Sol. c. 10), seu, quod probabilius est, rhapsodus quidam Atheniensis eum dudum inculcaverat. Quod autem Homeri poëmata ordine priora multo plura exempla quam posteriora Soloni exhibuerunt, hoc inde factum esse duco, quod illae carminum partes multo tenacius in mente et memoria hominum inhaerescere solebant quam hae: sic etiam nostratum poëtarum Schilleri vel Goethei initia carminum multo saepius in proverbialia aut ἔπεα πτερόεντα cessisse constat quam partes extremas. Ne illud quidem mirandum est, quod Ilias aliquanto crebrius huic poëtae aemulationi fuit quam Odyssea: in illa (liceat numeros afferre) circiter centum septuaginta — adhibitis omnibus locis parallelis — casus dirudicavimus, in hac ad centum quinquaginta. Nempe illud carmen tanto maius est quam hoc, ut haec proportio plane cum ambitu utriusque congruat. Denique non veremur, ne abusi simus in iis, quae disputavimus, ea arte, quae numerando et ratiocinando quidvis sibi efficere posse videtur.

Sed paulo aliter res se habet in hymnis quos dicunt Homericos, quorum annos natales computare inter criticos res aestimatur difficillima. Et hymnorum quidem in Apollinem cum Delium tum Pythium, in Venerem Mercuriumque vestigia apud Solonem rarissima

sunt et paene nulla. Quod autem plus valet, casus ex hymno in Cererem prompti haud scio an eius generis sint, ut veri simile esse censeam eum ante aetatem Solonis compositum et pervulgatum esse.

Conferendi enim sunt hi loci:

h. Cer. 37 μέγαν νόον	cum fr. 27c (H) μέγαν νόον	(in eadem versus sede)
ib. 220 ὥπασαν ἀθάνατοι . . .	„ „ 13,74 ὥπασαν ἀθάνατοι	
ib. 303 βάν ρ' ἔμεν οἴκαδ' ἕκαστ. „	„ 4,27 ἔρχεται οἴκ. ἕκαστ.	(digammo bis omisso)
ib. 309 καμπύλ' ἄροτρα	„ „ 13,48 καμπύλ' ἄροτρα	
ib. 481 ὄλβιος ὅς	„ „ 23,1 ὄλβιος φ.	

Qua re inventa magnopere gavisus sum, cum viderem Canonem Francke in dissert. 'de hymni in Cerer. Homer. compositione, dictione, aetate' (Kiliae 1881) p. 26 idem conclusisse argumento e cultu heroico petito, quod nos ratione habita sermonis. Ait enim in hoc hymno Triptolemo honores semidei nullos tribui, sed eum regulum Eleusinium vocari; quod Solonis aetate non iam fieri licere, cum ab Epimenide illo Cretensi per Solonem adscito cultum numinum Eleusiniarum, in his etiam Triptolemi, constitutum esse constet: ergo 'compositum esse hymnum post Hesiodum, non posse post Solonem' affirmat.

Sed ex versuum similitudinibus ceterorum hymnorum nimis recentium et epigrammatum Homero falso adscriptorum cum Soloneis aliquid cogere operae pretium non esse iudicavi.

Neque vero alienum puto hoc loco summam capitum antecedentium (II—V) breviter exponere.

Quae in capite primo de variis imitationum generibus generatim statuimus, haec singulorum copia exemplorum satis demonstrasse nobis videmur. Primum enim certissima et simplicissima vestigia Homeri in carminibus Soloneis indagavimus, cum tria vel plura vocabula in eadem fere versus sede recurrebant, ut illud ἴομεν . . . μαχησόμενοι περί (fr. 2,5) vel θεῶν ἔδος αἰπὸν ἰκάνει (13,21). Dein duas voces graviores in insigni versus loco positas, scilicet aut in exordio aut in exitu, velut ἀλλὰ Ζεὺς (13,17), ἀγλαὰ τέκνα (13,1) apertum imitationis signum prae se ferre vidimus; quin etiam in medio versu, etsi multo rarius eiusmodi iterationes reteximus, ut Ὀλυμπιάδων Μουσέων (13,51). Accidit etiam, ut primordium versus epici clausula Solonei versus factum sit, ut illud ὥπασαν ἀθάνατοι (13,74). Quod autem non solum vulgatas iuncturas formu-

